

Καλαμάκια από μπαμπού ή κοινωνική επανάσταση;

του Αναστάση Τ. | επιμέλεια Στέφανος Μπατσής

Τις τελευταίες μέρες πάνω από 500 άνθρωποι έχουν χάσει τη ζωή τους στον Καναδά εξαιτίας των ακραίων καιρικών συνθηκών, με τη θερμοκρασία να φτάνει στο Lytton της British Columbia τους 49,6 βαθμούς κελσίου. Επίσης, το προηγούμενο διάστημα στη British Columbia έχουν σημειωθεί πάνω από 180 πυρκαγιές, ενώ μεταξύ 30 Ιουνίου και 1 Ιουλίου έχουν πέσει πάνω από 700.000 αστραπές, οι οποίες αποτελούν την αιτία του 70% των καταστροφικών πυρκαγιών. Εξαιτίας των πυρκαγιών οι κάτοικοι του Lytton εκκένωσαν το χωριό τους, με κάποιους εξ αυτών να χάνουν τη ζωή τους από τις φλόγες. Κλιματολόγοι αναφέρουν πως αυτό που συμβαίνει στον Καναδά αποτελεί απόδειξη ότι η κλιματική αλλαγή δεν είναι κάτι που έρχεται, αλλά κάτι που συμβαίνει ήδη. Εξάλλου, η αύξηση της μέσης θερμοκρασίας του πλανήτη λόγω της ανθρωπογενούς κλιματικής αλλαγής έχει ως αποτέλεσμα τη μεταβολή των καιρικών συνθηκών και την όλο και συχνότερη πρόκληση τέτοιων ακραίων καιρικών φαινομένων. Για να καταλάβουμε όμως την σπουδαιότητα της κατάστασης, αρκεί να αναλογιστούμε πως αν σήμερα με έναν μαγικό τρόπο σταματούσαμε να παράγουμε αέρια του θερμοκηπίου –όπως διοξείδιο του άνθρακα από την καύση ορυκτών καυσίμων–, θα πέρναγαν χρόνια μέχρι να ανακοπεί η υπερθέρμανση του πλανήτη. Ακόμα, εξίσου δυσοίωνο είναι ότι ακριβώς λόγω αυτού του «lag» που οι επιστήμονες ονομάζουν θερμική αδράνεια, τα επίπεδα της υπερθέρμανσης που έχουν παρατηρηθεί τα τελευταία 100 χρόνια δεν αποτυπώνουν το 100% των συνεπειών που θα επιφέρουν τα αέρια του θερμοκηπίου που έχουμε ήδη εκπέμψει. Σύμφωνα με ειδικούς, έχουμε περίπου μέχρι το 2030 πριν η κλιματική αλλαγή προκαλέσει μη αναστρέψιμη ζημιά στον πλανήτη, και αν η γη μπορεί να υπάρξει όπως έχει υπάρξει χωρίς την ανθρωπότητα, η ανθρωπότητα δεν έχει υπάρξει μέχρι στιγμής χωρίς τη γη.

Σιγά-σιγά παρατηρούμε πως ενώ η μπάλα χάνεται, οι οικονομικές ελίτ προσπαθούν να πείσουν είτε πως δεν υπάρχει κανένα πρόβλημα και όλα αυτά είναι ένα μεγάλο hoax (ρεύμα που λόγω της απτής πραγματικότητας σταδιακά αποδυναμώνεται παρά τα τεράστια ποσά που ρίχνουν τα λόμπι των ορυκτών καυσίμων) είτε πως όλα θα φτιάξουν παίρνοντας μέτρα για το θεαθήναι, τύπου green new deal, που στην πραγματικότητα δεν έχουν στόχο την επίλυση του προβλήματος αλλά από τη μία την ενοχοποίηση της κοινωνίας ως υπαίτιας για την κλιματική αλλαγή και από την άλλη την περαιτέρω συσσώρευση κέρδους μέσω της δημιουργίας νέων αγορών πράσινης ανάπτυξης. Αν η κατάσταση δεν ήταν τόσο τραγική θα ήταν αστεία, καθώς, ως τρόπο επίλυσης του προβλήματος της κλιματικής αλλαγής, οι ελίτ αναπαράγουν στο ακέραιο το φαντασιακό που μας έφτασε σε αυτή την κατάσταση, που δεν είναι άλλο από το φαντασιακό της αέναης ανάπτυξης των παραγωγικών δυνάμεων. Όσο λοιπόν η παραγωγή θα μεγεθύνεται έτι περαιτέρω, αντιστοίχως και οι ενεργειακές ανάγκες του πλανήτη θα αυξάνονται ραγδαία και ασταμάτητα. Με αποτέλεσμα, όσο και να μειώνεται ποσοστιαία η χρήση ορυκτών καυσίμων, τελικά να αυξάνονται σε απόλυτο αριθμό. Χαριτολογώντας, η αυτοκαταστροφικότητα του φαντασιακού της ανάπτυξης είναι τέτοια ώστε θα μπορούσαμε άνετα να καταστρέψουμε τον Αμαζόνιο με σκοπό να φυτέψουμε μπαμπού σε μαζική κλίμακα για οικολογικά καλαμάκια, τα οποία τελικά για να παραχθούν θα είχαν κάνει μεγαλύτερο κακό από ότι καλό.

Πέρα όμως από το κρύο χιούμορ, είναι εξαιρετικά πιθανό να μην έχει υπάρξει ποτέ άλλοτε τόσο επιτακτική ανάγκη για αλλαγή στον τρόπο που οργανώνεται η ανθρωπότητα προκείμενου η ίδια να μπορέσει να επιβιώσει. Οι από τα πάνω έχουν δείξει τις διαθέσεις τους: αφενός ένα σκληρό γραφειοκρατικό πλαίσιο ημίμετρων και αφηρημένων στόχων που ακόμα και αν επιτευχθούν, λόγου χάρη στην Ευρώπη ως το 2050, θα είναι ήδη πάρα πολύ αργά κι αφετέρου ένα κράμα sci-fi φανμποϊσμού και god complex που θα σώσει την ανθρωπότητα πηγαίνοντας την στον Άρη. Δεν είναι υπερβολή, λοιπόν, να δηλώσουμε ότι το να εναποθέσουμε το μέλλον της ανθρωπότητας είτε στους νεοφιλελεύθερους

γραφειοκράτες της ΕΕ είτε σε εξουσιομανής νάρκισσους τύπου Elon Musk και Jeff Bezos συνιστά αυτοκτονική επιλογή πρώτης τάξεως. Ποια όμως θα πρέπει να είναι η απάντηση των από τα κάτω; Οι κοινωνίες μας θα πρέπει άμεσα να αλλάξουν τον σκοπό για τον οποίο παράγουν και από μια εγωιστική παραγωγή που έχει ως στόχο τη μεγιστοποίηση του ατομικού κέρδους να μεταβούμε σε μια κοινοτιστική παραγωγή που θα έχει ως στόχο την κάλυψη των πραγματικών αναγκών της κοινωνίας. Για να συμβεί αυτό, η αποανάπτυξη αποτελεί προαπαιτούμενο, έχοντας ως στόχευση την αποκεντρωμένη μικρής κλίμακας παραγωγή• όχι για να οδηγηθούμε σε έναν πρωτογονισμό, αλλά για μπορούμε να απολαύσουμε τα επιτεύγματα της τεχνολογίας και του ανθρώπινου πνεύματος χωρίς να καταστρέφουμε τον πλανήτη που μας φιλοξενεί. Συγχρόνως να αποκόψουμε την ιδέα ότι η κυριαρχία πάνω στην φύση ταυτίζεται με τον πολιτισμό, και να αντιληφθούμε ότι πολιτισμός είναι η συμβίωση με αυτήν. Όλα αυτά θα είναι το αποτέλεσμα μιας οικολογικής κοινωνίας ισότητας, ανθρωπιάς και αλληλεγγύης χωρίς εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο, μιας κοινωνίας χωρίς θεσμούς κυριαρχίας, δηλαδή μιας κοινωνίας ακρατικής. Είναι αυτονόητο ότι μια τέτοια αλλαγή η οποία θα κατάστρεφε τα προνόμια των εξουσιαστών δεν πρόκειται να υπάρξει μέσω εκλογών• οι ελίτ έχουν πολλά να χάσουν, και μόνο ένας ανόητος θα πίστευε ότι θα τα άφηναν έτσι χωρίς να προσπαθήσουν να τα διατηρήσουν με νύχια και με δόντια απλά επειδή κάποιος το ζήτησε ευγενικά. Είναι λοιπόν δεδομένο ότι θα επιτεθούν σε όποιον προσπαθήσει να υπονομεύσει την κυριαρχία τους. Από την άλλη η ανθρωπότητα έχει να χάσει κυριολεκτικά τα πάντα. Χωρίς διάθεση για μελοδραματισμούς, οι γενιές του σήμερα φέρουν στους ώμους τους ένα τεράστιο βάρος και μια μεγάλη ηθική υποχρέωση• γι' αυτό είτε θα επιλέξουμε τον δρόμο της κοινωνικής επανάστασης είτε θα αφήσουμε το μέλλον μας σε αυτούς που κατέστρεψαν το παρόν μας.

Κλείνοντας, αν σε κάποιους η πρόταση επίλυσης του κοινωνικού, άρα και του οικολογικού, ζητήματος μέσω της κοινωνικής επανάστασης φαίνεται μη ρεαλιστική είναι γνωστό ότι η αντιπρόταση τους ρητά ή άρρητα, ηθελημένα ή μη, είναι η

επίλυση του ζητήματος μέσω είτε ενός φιλελεύθερου είτε ενός αυταρχικού καπιταλισμού, και αν αυτό δεν είναι εντελώς μη ρεαλιστικό τότε τί είναι; Ο χρόνος κυλάει εις βάρος• ή θα δημιουργήσουμε στο σήμερα τη δικιά μας αυτόνομη προοπτική των καταπιεσμένων είτε θα είμαστε απλά ετερόνομοι θεατές των επιλογών του 0,01% και της ιστορίας, μιας ιστορίας για την οποία, στην τελική, είμαστε κι εμείς υπεύθυνοι.

Πορεία προς την Ευρώπη – Επιτροπή έκτη του ΕΖΛΝ – ΜΕΞΙΚΟ 10 Απρίλη του 2021

Στα άτομα, τις ομάδες, τις συλλογικότητες, τις οργανώσεις, τα κινήματα, τα συντονιστικά και τους αυτόχθονες λαούς της Ευρώπης που περιμένουν την επίσκεψή μας:

Στην Εγχώρια και Διεθνή Έκτη:

Στα δίκτυα αντίστασης και εξέγερσης:

Στο Εθνικό Ιθαγενικό Κογκρέσο

Στους λαούς του Κόσμου:

Αδελφοί και αδελφές, σύντροφοι και συντρόφισσες:

Σήμερα, 10 Απρίλη του 2021, συγκεντρώθηκαν στο «Σπορείο Κομαντάντα Ραμόνα», οι σύντροφοι και οι συντρόφισσες που αποτελούν μέρος της πρώτης ομάδας των απεσταλμένων στο Ταξίδι μας για τη Ζωή, κεφάλαιο Ευρώπη. Πρόκειται για την διαθάλασσης αντιπροσωπεία.

Με ένα μικρό τελετουργικό, σύμφωνα με τις παραδόσεις και τα έθιμά μας, η αποστολή έλαβε την εντολή των ζαπατιστικών λαών να μεταφέρει μακριά τη σκέψη μας, δηλαδή την καρδιά μας. Οι απεσταλμένοι@ μας κουβαλάνε μια μεγάλη καρδιά. Όχι μόνο για να αγκαλιάσουν όσες και όσους, στην ευρωπαϊκή ήπειρο, εξεγείρονται και αντιστέκονται, αλλά και για να ακούσουν και

να μάθουν από τις ιστορίες, τις γεωγραφίες, τα ημερολόγια και τους τρόπους τους.

Αυτή η πρώτη ομάδα, θα μείνει σε καραντίνα, απομονωμένη στο σπορείο, για 15 μέρες, προκειμένου να εξασφαλιστεί ότι δεν έχουν μολυνθεί από τον λεγόμενο COVID 19 αλλά και για να προετοιμαστούν για το διάστημα που θα διαρκέσει το ταξίδι στη θάλασσα. Στη διάρκεια αυτών των δύο εβδομάδων, θα ζήσουν μέσα σε μια απομίμηση πλοίου που, γι' αυτόν τον λόγο, έχουμε κατασκευάσει στο Σπορείο.

Στις 26 του Απρίλη θα ξεκινήσουν για κάποιο λιμάνι της Μεξικάνικης Δημοκρατίας. Εκεί θα φτάσουν το αργότερο στις 30 Απρίλη και θα επιβιβαστούν στο πλοίο που το έχουμε βαφτίσει «Το Βουνό» («La Montaña»). Θα παραμείνουν στο σκάφος για δύο ή τρεις μέρες και νύχτες και στις 3 του Μάη του 2021, μέρα του Santa Cruz, Chan Santa Cruz, το πλοίο «La Montaña» θα σαλπάρει με τους συντρόφους μας με προορισμό τις ευρωπαϊκές ακτές, σε ένα ταξίδι που υποτίθεται θα διαρκέσει 6 έως 8 εβδομάδες. Υπολογίζεται ότι τη δεύτερη εβδομάδα του Ιούνη του 2021 θα βρίσκονται στα ανοικτά των ευρωπαϊκών ακτών.

Από τις 15 Απρίλη του 2021, οι σύντροφοί μας από τις βάσεις στήριξης, θα πραγματοποιούν δράσεις και στα 12 ζαπατιστικά καρακόλ, για να αποχαιρετήσουν τη ζαπατιστική αποστολή, η οποία, δια αέρος και θαλάσσης, θα ταξιδέψει στη γεωγραφία που ονομάζεται «Ευρώπη».

Σε αυτό το κομμάτι το οποίο έχουμε ονομάσει «Ταξίδι για τη Ζωή. Κεφάλαιο Ευρώπη» οι απεσταλμένοι ζαπατίστας θα συναντηθούν με εκείνους και εκείνες που μας έχουν καλέσει για να συζητήσουν τις αμοιβαίες ιστορίες μας, τους πόνους, την οργή, τις επιτυχίες και αποτυχίες μας. Έως τώρα έχουμε λάβει και αποδεχτεί προσκλήσεις από τις ακόλουθες γεωγραφίες:

Γερμανία

Αυστρία

Βέλγιο

Βουλγαρία

Καταλωνία

Σαρδηνία
Κύπρος
Κροατία
Δανία
Σλοβενία
Ισπανικό Κράτος
Φιλανδία
Γαλλία
Ελλάδα
Ολλανδία
Ουγγαρία
Ιταλία
Λουξεμβούργο
Νορβηγία
Χώρα των Βάσκων
Πολωνία
Πορτογαλία
Ηνωμένο Βασίλειο
Ρουμανία
Ρωσία
Σερβία
Σουηδία
Ελβετία
Τουρκία
Ουκρανία

Από σήμερα, ο Εξεγερμένος Υποδιοικητής Γκαλεάνο θα δημοσιεύει μία σειρά από κείμενα στα οποία θα σας μιλά για εκείνους που συγκροτούν τη ναυτική ζαπατιστική αντιπροσωπεία, για τις εργασίες που έχουν πραγματοποιηθεί, για κάποια από τα προβλήματα που αντιμετωπίσαμε και τα λοιπά...

Με δυο λόγια: είμαστε ήδη καθ' οδόν για την Ευρώπη.

Αυτά προς το παρόν

Από τα βουνά του Νοτιοανατολικού Μεξικού

Εξεγερμένος υποδιοικητής Μοϊσές

Επιτροπή Έκτη του EZLN

Μεξικό, Απρίλης του 2021

Μετάφραση

από :

<http://enlacezapatista.ezln.org.mx/.../12/camino-a-europa/>

<https://karavanizapatista.espinblogs.net/.../poreia-pros.../>

Από το Μικρόπολις στο **Respiro di Liberta** (Ανάσα Ελευθερίας)

Η πλούσια 11χρονη εμπειρία του κοινωνικού χώρου για την ελευθερία Μικρόπολις, δημιούργησε μια πολιτική και κοινωνική παρακαταθήκη που ήταν αδύνατον να μείνει σε ακινησία, μετά την υποχρεωτική έξωση από το κτίριο στο οποίο στεγάζονταν.

Ο νέος χώρος βρίσκεται πια στον δρόμο της Ολυμπιάδος, Ιουλιανού και Ολυμπιάδος-πίσω από την εκκλησία της Λαοδηγήτριας.

Γιατί Respiro di liberta;

Αν αναδείχθηκε κάτι σ' αυτό τον χρόνο της πανδημίας, ένα από αυτά είναι η παγκοσμιότητα που απέκτησε το "I can't breathe" του δολοφονημένου αφροαμερικανού George Floyd κάτω από την κρατική μπότα.

Η πολυσημαντικότητα και το νόημα αυτής της κραυγής διαπέρασε όλες τις πτυχές της καθημερινής ζώνης και γειώθηκε σε όλα τα πεδία της καταπίεσης. Έγινε η κραυγή της ασφυξίας που προκαλεί ο κλοιός της αγοράς και του κράτους, ο οποίος εξελίχθηκε σε ακόμη πιο επιθετικό μέσω του κρατικού ολοκληρωτισμού και των διαταγμάτων για την αντιμετώπιση της πανδημίας.

Το «Μικρόπολις» γεννήθηκε από την εξέγερση του 2008 κι έγινε η πιο μαζική εδαφικοποιημένη πρόταση εξόδου από τις σχέσεις

κυριαρχίας αλλά και προοπτική για την ζωή που θέλουμε στις πόλεις και τις γειτονιές μας. Τελευταία του παρακαταθήκη ήταν το πολυεπίπεδο «Δίκτυο Covid-19: Αλληλεγγύη Θεσσαλονίκης» . Από την πρώτη προσταγή του κράτους για παύση κάθε κοινωνικής λειτουργίας υπήρξε και η έμπρακτη αμφισβήτηση ότι ο συλλογικός δρόμος της αλληλοβοήθειας και της αυτοοργάνωσης είναι ένας δρόμος προοπτικής. Κόντρα στις πειθαρχήσεις του κυρίαρχου δεν αφήσαμε το μονοπώλιο των ζώων μας στην αγορά και το κράτος. Υψώσαμε τις συλλογικές μας αντιστάσεις παίρνοντας την υγεία στα χέρια μας. Δείξαμε ότι μπορούμε να μείνουμε στην κοινότητα και στη γειτονιά, ότι υπεύθυνα και με ασφάλεια μπορούμε να ανοίξουμε δρόμους μέσα στα αδιέξοδα της κρατικής διαχείρισης και ότι η ματιά της μιας, απέναντι στον άλλον, χωρίς διαχωρισμούς και διακρίσεις, είναι η μόνη εγγύηση της ύπαρξης.

Έτσι τώρα και ο νέος χώρος ως συνέχειά του ήταν αδύνατον να δημιουργηθεί εκ του μηδενός, αφού γνωρίζουμε πια καλά πως κοινωνικός κινηματικός χώρος νοείται μόνο ως έδαφος που αυτοθεσμίζεται εντός και διαμέσου της κοινωνίας, εντός και διαμέσου της κινηματικής διαδικασίας. Με άλλα λόγια, χώρος ανοικτός στις προκλήσεις που επιφυλάσσει η κυκλοφορία των αγώνων και συνάμα ανοικτός στην καθεμιά και στον καθένα που αντιστέκεται στον κλοιό της κυρίαρχης εξουσίας.

ΑΝΑΣΑ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ λοιπόν: Στόχος του νέου αυτοδιαχειριζόμενου εγχειρήματος αποτελεί να δημιουργήσει το έδαφος για εξωστρεφή κοινωνική και πολιτική δράση των ομάδων και των ατόμων που το απαρτίζουν, πάντα με αντι-ιεραρχικά στοιχεία και πέρα από κρατικούς οργανισμούς και ΜΚΟ. Αυτή αποτελεί και η βασική αρχή του χώρου. Η μεγάλη εμπειρία του Μικρόπολις μας δείχνει ότι τα εγχειρήματα, όσο σημαντικό έργο και να παράγουν σε νοήματα και ως έμπρακτα παραδείγματα πέρα από την αγορά και το κράτος, χρειάζεται να ξεφεύγουν από την εσωστρέφεια και τον ιδρυματισμό και να βγαίνουν στον δημόσιο χώρο, εκεί όπου γεννάται η αντίσταση, η κοινωνικοποίηση των προταγμάτων ως αμφισβήτηση προς το υπάρχον και οι αγώνες χειραφέτησης.

Η αμεσοδημοκρατική συνέλευση του χώρου ασχολείται κυρίως με

πολιτικές δράσεις εντός κι εκτός του χώρου. Με κύρια απεύθυνση δηλαδή, την ίδια την κοινωνία και την διάδοση των κινημάτων και των αγώνων. Στη συνέλευση συμμετέχουν άτομα και ομάδες που επιθυμούν να δραστηριοποιηθούν στο πεδίο αυτό, έξω από μικροπολιτικούς ανταγωνισμούς με ξεκάθαρη θέση μέσα στις διαδικασίες της συνέλευσης και στον ίδιο το χώρο.

Συμμετέχουν ομάδες και εγχειρήματα όπως: Αντιεξουσιαστική Κίνηση Θεσσαλονίκης, Ομάδα Ψυχικής Υγείας Covid-19: Αλληλεγγύη Θεσσαλονίκης, Απάλευτος Α.Σ.(πρώην Micropolis kick box), Copwatch.gr, Εργαστήρι Κεραμικής Γαία +980°C, κολεκτίβα μεταξοτυπίας και παραμένει ανοιχτός σε άτομα και εγχειρήματα που θέλουν να συσχετιστούν με τις παραπάνω βάσεις, όπως τέθηκαν.

Συνέλευση κάθε Δευτέρα στις 18:00.

ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ-ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ-ΑΥΤΟΟΡΓΑΝΩΣΗ

Για να πάρουμε τις δικές μας ανάσες ελευθερίας, μέσα στον κόσμο της καταπίεσης, της πατριαρχίας, της εκμετάλλευσης και της αδικίας.

RESPIRO DI LIBERTA

*Ευχαριστούμε τον χώρο του **InfoLibre** για την φιλοξενία των ομάδων για όσο καιρό δεν υπήρχε στέγη για τις συνελεύσεις και τις δράσεις τους.

Κάτι είναι σάπιο στο «βασίλειο» της Αμερικής

Εισαγωγικό σημείωμα

Το παρακάτω κείμενο αποτελεί την αφήγηση συντρόφων από το

αντιφασιστικό κίνημα της περιοχής Lehigh Valley της Πενσυλβάνιας για το πώς βίωσαν τα γεγονότα της αντιφασιστικής συγκέντρωσης που πραγματοποιήθηκε στις 12 Δεκεμβρίου στην πρωτεύουσα των ΗΠΑ, την Ουάσινγκτον.

Αν και τόσο η πορεία όσο και τα διάφορα γεγονότα περίξ της διαδραματίστηκαν πριν από μερικές εβδομάδες, την ώρα που μεταφραζόταν αυτό το κείμενο, αλλά και καθ' όλο το διάστημα που μεσολάβησε, στις ΗΠΑ το πολιτικό κλίμα γινόταν όλο και πιο τεταμένο.

Τα πρωτοφανή γεγονότα που έλαβαν χώρα στις 6 Ιανουαρίου στην πρωτεύουσα, με υποστηρικτές του Τραμπ, δεξιούς εξτρεμιστές και μέλη φασιστικών ομάδων να εισέρχονται στο Καπιτώλιο και να προκαλούν επεισόδια και εικόνες άνευ προηγουμένου, δεν ήταν κάτι που μας εξέπληξε απόλυτα.

Κατ' αρχάς αξίζει να αναφέρουμε ότι στις 6 Ιανουαρίου εκτυλίσσονταν παράλληλα τρία διαφορετικά, σημαντικά πολιτικά γεγονότα.

Πρώτον, αναμέναμε τα αποτελέσματα από την καταμέτρηση ψήφων στη πολιτεία της Georgia για την ανάδειξη γερουσιαστών, με το αποτέλεσμα να κρίνει το ποιο κόμμα θα είχε τον έλεγχο της Γερουσίας, του δεύτερου νομοθετικού σώματος των ΗΠΑ• τελικά επικράτησαν οι Δημοκρατικοί. **Δεύτερον**, το Κογκρέσο θα ψήφιζε για την επικύρωση της εκλογικής νίκης του Τζο Μπάιντεν, με την ψηφοφορία τελικώς να διακόπτεται εξαιτίας των γνωστών γεγονότων. **Και τρίτον**, ήταν σε εξέλιξη η εδώ και καιρό προγραμματισμένη συγκέντρωση των υποστηρικτών του Τραμπ έξω από το Καπιτώλιο. Αυτό που συνειδητοποιήσαμε από τα γεγονότα και την πορεία της 12ης Δεκεμβρίου ήταν ότι τελικά η ακροδεξιά στην Αμερική έχει κερδίσει πολύ έδαφος, και οι φόβοι που επικρατούσαν εδώ και μεγάλο διάστημα για κλιμάκωση της έντασης εν τέλει επιβεβαιώθηκαν.

Ύστερα από τη δολοφονία του Φλόιντ, και όσο πλησίαζαν οι εκλογές, οι πολιτικές συγκρούσεις τόσο στο επίπεδο των

κομμάτων εξουσίας όσο και σε επίπεδο κινημάτων γινόντουσαν όλο και πιο έντονες. Συναφώς είναι γεγονός ότι τις λέξεις «εμφύλιος» και «πόλεμος» τις άκουγες όλο και πιο συχνά όταν άνοιγες κάποια πολιτική κουβέντα, και όλες οι πλευρές προετοιμάζονταν και προετοιμάζονται για πολιτικές και κοινωνικές συγκρούσεις. Οι φασίστες και η άκρα δεξιά βρήκαν μια χρυσή ευκαιρία να στοιχηθούν πίσω από την ακραία ρητορική ενός εξουσιομανή προέδρου, που έχει διχάσει σε μεγάλο βαθμό τη χώρα, να τελούν σε μια κατάσταση συνεχούς ετοιμότητας και κυριολεκτικά να διψάνε για αίμα -το βιώσαμε και το είδαμε με τα μάτια μας- προκειμένου να υπερασπιστούν τόσο τον «πρόεδρό» τους όσο και τα τις εθνικιστικές τους ιδέες και όσα αυτές συνεπάγοντα. Από την άλλη πλευρά, το αντιφασιστικό κίνημα στις ΗΠΑ ψάχνει να βρει τον προσανατολισμό του και με παρακαταθήκη τις κινητοποιήσεις μετά τον θάνατο του Φλόιντ, οργανώνεται και προσπαθεί να κερδίσει πολιτικό χώρο και λόγο. Ο αμερικανικός λαός δεν έχει βιώσει στο πετσί του φασιστικά καθεστώτα (ούτε δικτατορίες) και ως εκ τούτο στις συνειδήσεις του κόσμο δεν υπάρχουν εγγεγραμμένες τέτοιες εμπειρίες και αφηγήσεις. Πολλοί από αυτούς που είδαμε να εισβάλουν στο Καπιτώλιο ίσως να μην ξέρουν καν τι σημαίνει φασισμός ή εθνικισμός• παρακινούνται ωστόσο από άλλες δυνάμεις που ίσως να είναι και πιο δύσκολο να τις εντοπίσουμε και να τις αναχαιτίσουμε. Μπορεί η Κου Κλουξ Κλαν και οι απόγονοί της να τρομοκρατούσαν και να συνεχίζουν να τρομοκρατούν τις μειονότητες, αλλά τότε δεν αποτέλεσαν πλειοψηφικό ρεύμα.

Ο Τραμπ και να μην κατορθώσει το ανήκουστο παραμένοντας γαντζωμένος στην εξουσία παρά το εκλογικό αποτέλεσμα, θα έχει καταφέρει να δημιουργήσει ένα περίεργο νέο-φασιστικό εξτρεμιστικό κίνημα και αφήγημα με το οποίο δύσκολα θα ξεμπερδέψει ο αμερικανικός λαός. Επίσης δύο πράγματα είναι ξεκάθαρα όλη αυτή την περίοδο. **Πρώτον**, ότι στην κυριολεξία οι ΗΠΑ είναι χωρισμένες στα δύο, με το στρατό προς το παρόν να φαίνεται πως δεν είναι διατεθειμένος να ακολουθήσει κάποιο απονενοημένο διάβημα του προέδρου, αλλά από την άλλη να υπάρχουν και αρκετές παραστρατιωτικές οργανώσεις με

διασυνδέσεις που και θέλουν και είναι έτοιμες να κατέβουν στο δρόμο. **Δεύτερον**, ότι μιλάμε για μια νέα εποχή κοινωνικών και αντιφασιστικών κινημάτων στις ΗΠΑ που παρόλο τον μέχρι τώρα αρνητικό πολλές φορές συσχετισμό δυνάμεων, υπάρχει πολύς κόσμος, και ειδικά νέοι, που είναι διατεθειμένοι να βουτήξουν κατευθείαν στα βαθιά, χωρίς να διαθέτουν μια σαφή πολιτική πυξίδα• εντούτοις φαίνεται πως είναι διατεθειμένοι να υπερασπιστούν με κίνδυνο ακόμη και της ζωής τους έναν κόσμο και μια Αμερική διαφορετική. Τέλος, και αυτό είναι προσωπική μου άποψη, δεν είναι μόνο οι ΗΠΑ σε πολιτική και κοινωνική κρίση, αλλά ολόκληρο το οικοδόμημα του σύγχρονου δυτικού πολιτισμού• απλώς στην περίπτωση της Αμερικής αντιφάσεις και πολιτικές εξελίξεις συμπυκνώνονται συχνά καλύτερα, ενώ και όλα τα βλέμματα είναι συνεχώς στραμμένα προς αυτή την πλευρά του Ατλαντικού.

Πέρα από το πώς θα εξελιχθούν πολιτικά τα πράγματα στις ΗΠΑ, τα κινήματα όχι μόνο εδώ αλλά και παντού πρέπει να βρουν απαντήσεις στις σύγχρονες προκλήσεις, να φύγουν, αν χρειαστεί, μακριά από τις παραδοσιακές αφηγήσεις και να υψώσουν ανάστημα απέναντι στα τέρατα της εποχής μας, κι εμείς ως αντιεξουσιαστές απέναντι σε κάθε κράτος και εξουσία να ξαναβρούμε στους δρόμους και να πάρουμε ό,τι μας ανήκει. Κάτι κινείται στις ΗΠΑ και αυτό δεν είναι τίποτα άλλο από την ανάγκη του κόσμου να πάρει πίσω όσα ο καπιταλισμός και το κράτους τους έχει κλέψει.

ΥΓ1: Στις 7 Ιανουαρίου όσοι οπαδοί του Τραμπ και φασίστες που δεν κατάφεραν να πάνε στην Ουάσινγκτον, έκαναν συγκεντρώσεις έξω από τα καπιτώλια των Πολιτειών τους με αποτέλεσμα σε κάποιες περιοχές να υπάρξουν ξανά εντάσεις. Για παράδειγμα, στην πόλη Albany, που είναι η πρωτεύουσα της πολιτείας της Νέας Υόρκης, φασίστες πραγματοποίησαν συγκέντρωση έξω από το τοπικό καπιτώλιο (το οποίο προσπάθησαν και να καταλάβουν) και ήρθαν σε σύγκρουση με την ομάδα Skinheads Against Racial Prejudice και άλλους αντιφασίστες που παρενέβησαν για να τους εμποδίσουν, με αποτέλεσμα να υπάρχουν συλλήψεις συντρόφων.

ΥΓ2 Στις 10 Ιανουαρίου ομάδες δεξιών εξτρεμιστών, κάποιες απ' τις οποίες πρωταγωνίστησαν στα επεισόδια της Ουάσινγκτον, διοργανώνουν σε συγκέντρωση στην πόλη της Νέας Υόρκης και τα τοπικά αντιφασιστικά κινήματα καλούν για ενισχύσεις από τις γύρω περιοχές.

Εισαγωγή

Η πρώτη φορά που αρκετοί άνθρωποι άκουσαν ή ενδιαφέρθηκαν να μάθουν για τα “ Proud Boys”, ήταν στο συλλαλητήριο , “ Unite the Right” (ΕΝΩΣΤΕ ΤΗ ΔΕΞΙΑ) που πραγματοποιήθηκε το 2017 στο Charlottesville της Βιρτζίνια. Ήταν μια από τις πρώτες εμφανίσεις μιας ομάδας, που πιο πριν ήταν δύσκολο να τους πάρει κάποιος σοβαρά υπόψιν. Μέσα σε όλα τα άλλα να αναφέρουμε ότι το όνομά τους είναι εμπνευσμένο από ένα τραγούδι της Disney, ότι απαιτούν από τα νεοσύλλεκτα μέλη να απαριθμούν εμπορικά σήματα δημητριακών ενώ δέχονται γροθιές από τους συναδέλφους τους ως τελετή μύησης και υιοθέτησαν την καθολική χειρονομία «Ok» ως «ειρωνικό» σημάδι λευκής δύναμης στα πρότυπα των συμμοριών του δρόμου.

Το όνομα είναι ανόητο, το εμπορικό σήμα τους είναι ανόητο και όλο αυτό είναι σχεδιασμένα κατ' επιλογήν . Το μήνυμα της ομάδας είναι προσεκτικά σχεδιασμένο ώστε να ακούγεται κάπως σαν αδιάφορο-αβλαβή (αν όχι ειρωνικό και ακραίο) συντηρητισμό για τους αμύητους, ενώ στην πραγματικότητα προβάλλει βία και υπερ-εθνικισμό σε εκείνους που γνωρίζουν. Ακόμα, κι ενώ τα μέλη τους φωνάζουν για πιο [ρητά-ξεκάθαρα μηνύματα λευκής ανωτερότητας](#), οι έγχρωμοι εκπρόσωποί τους χρησιμοποιούνται για εκτροπή από κατηγορίες μισαλλοδοξίας. Στερούμενα μια πιο εμπειριστατωμένη άποψη για τον φασισμό, πολλά από τα συστημικά μέσα ενημέρωσης [δέχονται αυτές τις αποκλίσεις τοις μετρητής](#).

Το Charlottesville (Σαρλοτσβιλ) ήταν τόσο μια ευκαιρία για να πρωτο εμφανιστούν τα Proud boys (Υπερήφανα Παλληκάρια), αλλά επίσης ήταν και μια ευκαιρία για την αναπτύξουν και να κάνουν δημόσιες σχέσεις. Αυτά την φορά το ειρωνικό χιούμορ των Proud Boys, ήταν ανεπαρκές για να κρύψει την μισαλλοδοξία τους. Μέλη

της οργάνωσης “ Jews Will Not Replace US” (Οι Εβραίοι δεν θα μας αντικαταστήσουν), καθώς και άλλες ομάδες [λευκων παραστρατιωτικών εθνικιστών ευθυγραμμίστηκαν με τα Proud Boys](#). Όταν ζητήθηκε από τον Τραμπ να σταθμίσει την βία που προκάλεσε η συγκεκριμένη ομάδα στο Charlottesville, γύρισε την κουβέντα, βρίσκοντας ως αποδιοπομπαίο τράγο για όλα όσο συνέβησαν το αντιφασιστικό κίνημα, ωθώντας ακόμη και τα mainstream (συστημικά-γενικά αποδεκτά) μέσα ενημέρωσης να καταδικάσουν την ψευδή ηθική ισοδυναμία. Από εκείνη την στιγμή, τα Proud Boys έχουν ορίσει με μεγαλύτερη σαφήνεια το ρόλο τους ως παραστρατιωτική δύναμη, που συντονίζει τα μέλη της έτσι ώστε να [εμπλέκονται σε στοχευμένα περιστατικά βίας](#) στους δρόμους εναντίων των πολιτικών τους αντιπάλων.

Αποτροπιασμένοι από τις εικόνες βίας που διαπράχθηκαν από τα Proud Boys και τις άλλες εξτρεμιστικές-ακροδεξιές ομάδες στο συλλαλητήριο “Million MAGA Rally” (ΣτΣ. MAGA είναι τα αρχικά του “Make America Great Again” Κάντε την Αμερική μεγάλη ξανά) τον περασμένο Νοέμβριο στην Washington DC, η ομάδα μας συνεννοήθηκε-αποφάσισε να υποστηρίξει τους κατοίκους της Washington στην προσπάθειά τους να αμυνθούν (για Δεύτερη φορά) ενάντια στην φασιστική απειλή. Τα Proud Boys, είχαν ήδη κάνει δημοσιεύσεις στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης που απειλούσαν την κοινότητα της Washington, δίνοντας υποσχέσεις ότι θα [καθαρίσουν την πρωτεύουσα από τους πολιτικούς αντιπάλους](#).

Ξεκινήσαμε το πρωί από την κατεχόμενη περιοχή Lenape [1] στις 12 Δεκεμβρίου. Αυτό που ακολουθεί είναι ένας συλλογικός απολογισμός των επιτόπου εμπειριών μας, και μια ανάλυση των επιτυχιών και των αποτυχιών της κινητοποίησης αυτής.

Αναφορά κινητοποίησης

Η ομάδα μας έφτασε στην Ουάσιγκτον λίγο μετά από τις 11 μμ. Κατά το μεσημέρι, η πλειοψηφία των Proud Boy και πλήθος υποστηρικτών του δόγματος MAGA [2], είχε συσπειρωθεί γύρω από πρωτοβουλίες (καθοδηγούμενος και από θεωρίες συνωμοσίας) όπως την «stop the steal» (σταματήστε την κλοπή της Προεδρίας) που

διεξήχθησαν σε διαφορετικό σημείο στην πόλη. Βαδίσσαμε σαν ομάδα προς την Black Lives Matter (στο εξής BLM), όπου είδαμε έναν μεγάλο αριθμό αστυνομικών δυνάμεων, οχημάτων του δήμου και διαφόρων τύπων [διαχωριστικά εμπόδια](#) αλλά μόνο ελάχιστους ακροδεξιούς διαδηλωτές. Στην διαδρομή μας προς την πλατεία, η ομάδα μας ήταν ντυμένη διακριτικά και δεν τράβηξε καθόλου την προσοχή ούτε της αστυνομίας, ούτε των ακροδεξιών.

Ερχόμενοι από τη βόρεια πλευρά, προσπεράσαμε ένα μπλόκο της αστυνομίας που βρίσκονταν επί της οδού K street, για να ενωθούμε με μια αντιφασιστική ομάδα, περίπου 300 ατόμων οι οποίοι βρίσκονταν επί της πλατείας. Από τους αντιφασίστες που ήταν παρόντες, η πλειοψηφία ήταν ντυμένοι στα μαύρα, φορώντας κάποια μορφή πανοπλίας και κρατώντας μια σημαία ή ασπίδα. Μια αξιοσημείωτη εξαίρεση ήταν οι διοργανωτές του Refuse Fascism (Αρνηθείτε το φασισμό), οι οποίοι ήταν ντυμένοι με κανονικά ρούχα του δρόμου και έφεραν πινακίδες με συνθήματα κατά του Trump. Ήταν σαφές ότι η πλειοψηφία που ήταν παρόντες ήταν διαδηλωτές που ήταν διατεθειμένοι να υπερασπιστούν την κοινότητα με κάθε απαραίτητο μέσο. Η προοδευτική λευκή κοινότητα που αποτελεί μεγάλο μέρος του πληθυσμού της DC απουσίαζε εμφανώς. Η πλατεία ήταν σποραδικά γεμάτη.

Νωρίτερα την ίδια μέρα οι αστυνομικές δυνάμεις της περιοχής είχαν σχηματίσει φράγματα σε όλες τις εξόδους της πλατείας, εμποδίζοντας πολλές φορές μέλη και διαδηλωτές του αντιφασιστικού κινήματος να εισέλθουν στον χώρο. Αυτό συνέβη και κατά την άφιξη μας, δημιουργώντας μια περίπλοκη κατάσταση. Οι περισσότεροι ακροδεξιοί διαδηλωτές εμποδίστηκαν από το να περάσουν στην πλατεία, όπου προηγουμένως είχαν [βανδαλίσει μνημεία](#) προς τιμήν έγχρωμων που είχαν σκοτωθεί από αστυνομικούς. Έμειναν λοιπόν λίγοι-ες αντιφασίστες-τριες να υπερασπίζονται την πλατεία, που βρίσκονταν στο έλεος των αστυνομικών που έκαναν συλλήψεις οποιαδήποτε ώρα και στιγμή ήθελαν και για οποιονδήποτε λόγο, πραγματικό ή φανταστικό. Τελικά, αργότερα το απόγευμα, η αστυνομία προχώρησε σε [συλλήψεις](#) διαδηλωτών.

Αφήνοντας αυτά κατά μέρος, οι ώρες που περάσαμε στην πλατεία μεταξύ 12μμ-4μμ κύλησαν αρκετά ήσυχα. Εξαιρέσεις στην ήρεμη αυτή κατάσταση ήταν 2-3 περιστατικά όπου μια ομάδα ακροδεξιών διαδηλωτών βάδιζαν περιμετρικά της πλατείας, εκτοξεύοντας προσβλητικά σχόλια και προσπαθώντας να προκαλέσουν τους αντιφασίστες-τριες να περάσουν τους αστυνομικούς και να έρθουν σε σύγκρουση μαζί τους. Κάθε φορά που συνέβη αυτό, περίπου μισό από το συγκεντρωμένο πλήθος ανταποκρίνονταν στις προκλήσεις και πήγαν προς το μέρος τους και έτσι ψεκάστηκαν με σπρέι πιπεριού από τους αστυνομικούς. Παρόλα αυτά οι ομάδες ακροδεξιών διαδηλωτών δεν κατάφεραν να περάσουν το μπλόκο της αστυνομίας. Ωστόσο, υπάρχει ένας μικρός αριθμός μεμονωμένων υποστηρικτών του MAGA που πέρασαν από το BLM Plaza. Κάποια από αυτούς έκαναν ζωντανή μετάδοση με τα κινητά τους, αλλά δεν αποτελούσαν φυσική απειλή.

Πλην αυτών των περιστατικών, την περισσότερη ώρα μας την περάσαμε συνομιλώντας με άλλους συντρόφους από την γύρω περιοχή για διάφορα περιστατικά ακροδεξιών κινημάτων και επιθέσεων, τα οποία έχουν γίνει γνωστά μέσα από τα μέσα ενημέρωσης. Επίσης παρακολουθούσαμε τις τυχόν αλλαγές στον αριθμό, τη θέση και τον εξοπλισμό που είχε η αστυνομική δύναμη που περιέκλειε την πλατεία.

Παρά την έλλειψη επιθέσεων μεγάλης κλίμακας, η στασιμότητα και ο αποκλεισμός της πλατείας σε συνδυασμό με σποραδικές προσπάθειες μεθυσμένων ανοργάνωτων διαδηλωτών των Proud Boys να προκαλέσουν φασαρίες, οδήγησαν σε μια μεγάλη ένταση. Παρόλα αυτά εκείνη τη στιγμή πήγαμε να πάρουμε να φάμε κάτι μιας και γνωρίζαμε ότι αργότερα τα πράγματα θα δυσκόλευαν αρκετά. Στο χρονικό διάστημα που προσπαθούσαμε να ανασυνταχτούμε, υπήρχαν ήδη δημοσιεύσεις στο διαδίκτυο ότι έγιναν επιθέσεις κατά των αντιφασιστών διαδηλωτών από τους Proud Boys στο πάρκο του McPherson . Ενώ δεν ήμασταν παρόντες για αυτήν την αντιπαράθεση, μια άλλη αναφορά που γράφτηκε από συντρόφους από το Πίτσμπουργκ [κάλυψε καλά το γεγονός](#).

Γύρω στις 6μμ βγήκαμε πάλι στο δρόμο με κατεύθυνση την πλατεία

BLM, όπου βρισκόταν οι σύντροφοι-σες που καλούσαν σε βοήθεια. Είναι αλήθεια ότι αυτή την φορά υπήρχε πολύ μεγαλύτερη περιουσία των Proud Boys και πολιτοφυλακών σε όλο το κέντρο της πόλης. Επιλέξαμε την διαδρομή πολύ προσεκτικά κάνοντας ότι μπορούσαμε για να αποφύγουμε τις ομάδες των φασιστών. Πιρίν προσεγγίσουμε την πλατεία BLM, είδαμε ένα μπλοκ διαδηλωτών το οποίο αποτελούνταν από περίπου 100 άτομα. Σκεπτόμενοι ότι οι δρόμοι δεν ήταν αρκετά ασφαλείς ενωθήκαμε όσο πιο γρήγορα μπορούσε με το μπλοκ, το οποίο στην κεφαλή του είχε ένα πανό το οποίο έγραφε "Fuck the proud boys", κι εκείνη την στιγμή είχε σταματήσει για λίγα λεπτά στη μέση του δρόμου φωνάζοντας συνθήματα.

Έπειτα από μερικά λεπτά ξεκινήσαμε να οδεύουμε προς την πλατεία BLM. Λόγω της πανδημίας, υπήρχαν πολύ λίγοι πεζοί στο δρόμο. Μερικά τετράγωνα παρακάτω, κάποιιοι από τους Proud boys, επιτέθηκαν σε συντρόφους στην άκρη του μπλοκ μας. Μετά την αρχική αψιμαχία, οι αντιφασίστες δημιούργησαν ένα τείχος προστασίας το οποίο οι φασίστες δεν μπορούσαν να διαπεράσουν. Οι αντιφασίστες χτυπούσαν μεταλλικές πινακίδες κάνοντας θόρυβο ενώ οι φασίστες έβριζαν με άσχημο τρόπο φωνάζοντας δυνατά προς το μπλόκ μας. Σε κάποιο σημείο κατά τη διάρκεια της αντιπαράθεσης, ένα πυροτέχνημα εξερράγη στο δρόμο (προερχόμενο από την δική τους μεριά), το οποίο ωστόσο δεν ήταν αρκετό να προκαλέσει ζημιά στον σχηματισμό μας. Μετά τις άκαρπες προσπάθειες των φασιστών, ήρθαν οι αστυνομικοί σχηματίζοντας ένα τείχος με τις μηχανές-ποδήλατα ανάμεσα μας.

Αποκλεισμένοι τώρα από τους φασίστες, αλλάξαμε την κατεύθυνση μας πάλι όμως με στόχο να προσεγγίσουμε την πλατεία BLM. Η αστυνομία μας ακολουθούσε από πίσω ελέγχοντας όσους βρίσκοντας στο πίσω μέρος του σχηματισμού μας. Αυτό επηρέασε αρνητικά τη δυνατότητά μας να μείνουμε ενωμένοι. Στη συνέχεια, μια ομάδα από τους Proud Boys, οι οποίοι βρίσκονταν ένα σχεδόν τετράγωνο πιο πίσω, έψαχνε να βρει τρόπο να παρακάμψει την αστυνομία και να επιτεθεί στο μπλοκ μας. Ήταν εκείνη τη στιγμή που οι φασίστες άρχισαν να κάνουν την [παρουσία τους πιο αισθητή](#). Αυτό

που είχαμε δει νωρίτερα ήταν απλά ένα μικρό κομμάτι περίπου χιλίων ακροδεξιών και νεοφασιστών οι οποίοι κινούμενοι στο κέντρο, εκφόβιζαν κατοίκους και γενικά επιτίθεντο σε οποιονδήποτε θεωρούσαν πολιτικά εχθρό.

Όλοι είχαμε τα μάτια μας ανοιχτά για ομάδες από τους Pride boys, τους οποίους δεν ήταν δύσκολο να τους ξεχωρίσεις. Κάθε λίγο βλέπαμε φασίστες πολύ κοντά στο δικό μας μπλόκο. Καταπολεμήσαμε μερικές μεμονωμένες επιθέσεις στις πλευρές και στο πίσω μέρος του μπλοκ μας, ενώ περιηγηθήκαμε στους δρόμους τους πόλης όπου και επικρατούσε μια σύγχυση μεταξύ των φασιστών, των αντιφασιστών και της αστυνομίας. Το περιβάλλον αυτό δημιούργησε νέο πρόβλημα. Θα μπορούσαμε να δημιουργήσουμε πιο ισχυρό τείχος απέναντι στους φασίστες, πράγμα το οποίο θα μπορούσε να πραγματοποιηθεί αν οι αντίπαλοι δεν επιτίθονταν από όλες τις πλευρές.

Μόλις λίγα τετράγωνα μακριά από την πλατεία, ξανά βρεθήκαμε αντιμέτωποι με μια ομάδα 400-500 περίπου ακροδεξιών - εξτρεμιστών. Έπειτα ξέσπασε μια μάχη με τους αντιφασίστες-τριες να σχηματίζουν τείχος προστασίας έναντι των επιθέσεων. Έγινε χρήση σπρέι πιπεριού – τη στιγμή αυτή κάποιοι από την ομάδα μας μπήκανε στη μέση προκειμένου να παρέχουν ιατρική βοήθεια σε κάποιον που δέχθηκε χτυπήματα και χημικά. Σύμφωνα με τη μαρτυρία του συντρόφου, η ιατρική υποστήριξη που υπήρχε στο μπλοκ μας έδρασε άμεσα .

Μετά τις αρχικές επιθέσεις, η αστυνομία σχημάτισε μια διαχωριστική γραμμή με τις μηχανές ανάμεσα στα γκρουπ. Πάνω στην ώρα που είχαμε προσανατολιστεί προς τον μεγαλύτερο όγκο των φασιστών, ακούσαμε κραυγές και φασαρία. Άλλη μια διαμάχη ξέσπασε πίσω μας.

Ενώ είχαμε εστιάσει την προσοχή μας στην ομάδα των 500 φασιστών, μια άλλη μικρότερη ομάδα των proud boys μας παρακολουθούσε ενώ βρίσκονταν πίσω από παρκαρισμένα αυτοκίνητα. Ένα μέλος της ομάδας μας , προσπέρασε το μπλόκο και είδε μέλος των proud boys να χτυπά ένα σύντροφο, να τον

γρονθοκοπά ενώ ήταν ξαπλωμένος στο πεζοδρόμιο προσπαθώντας να αποφύγει τα χτυπήματα. Ένας άλλος διαδηλωτής παρέμβηκε και χτύπησε τον φασίστα με τη σημαία του και ευτυχώς κατάφερε να σταματήσει την επίθεση. Οι φασίστες όμως που προηγουμένως επιτέθηκαν στον σύντροφο θέλανε να πάρουν το αίμα τους πίσω και να ξανά επιτεθούν τον διαδηλωτή. Όμως ευτυχώς παρέμβηκαν σύντροφοι-σες και βοήθησαν τον διαδηλωτή να σταθεί στα πόδια του και να μπει πάλι μέσα στο μπλοκ. Μετά από λίγα δευτερόλεπτα, ο αντιφασίστας που δέχτηκε τα χτυπήματα, χρειάζονταν άμεσα ιατρική βοήθεια και για αυτό δημιουργήθηκε γύρω του μια ασπίδα προκειμένου να προστατευτεί από τις επιθέσεις των φασιστών.

Με την αψιμαχία να έχει περιοριστεί κυρίως από το μπλοκ μας ήρθε η αστυνομία και δημιούργησε για ακόμη μια φορά μια γραμμή μεταξύ ημών και των φασιστών που εκτείνονταν σε όλο τον δρόμο βάζοντάς μας στη μέση. Ήμασταν παγιδευμένοι.

Ενισχύσαμε την μπροστινή πλευρά του μπλοκ μας απέναντι στα proud boys και τους ακροδεξιούς εξτρεμιστές, αφήνοντας έτσι την πίσω πλευρά ανυπεράσπιστα παρά μόνο με κάποιους συντρόφους-σες που κρατούσαν σημαίες ή και τίποτα. Ο κίνδυνος ήταν εμφανής. Τα proud boys διψούσαν κυριολεκτικά για αίμα. Αντιμετωπίζαμε με επιτυχία μικρές επιθέσεις όλο το βράδυ αλλά αυτό που συνέβαινε ήταν στην ουσία κάτι τελείως διαφορετικό. Μας ξεπερνούσαν σε αριθμό και ούτε η τακτική και η τύχη μπορούσε να μας βοηθήσει όσο ήμασταν περικυκλωμένοι. Η απειλή από τα proud boys ήταν τόσο εμφανής που για πρώτη φορά η αστυνομία γύρισε την πλάτη σε μαύρο μπλοκ.

Έπειτα από μερικά έντονα λεπτά, ήρθαν να μας βρουν και οι σύντροφοι που είχαν τραυματιστεί – μόνο ελαφρώς και δύο στον αριθμό τραυματίες. Το μπλοκ μας διατήρησε την αμυντική στάση αλλά ωστόσο δεν ήρθαμε αντιμέτωποι με άλλη επίθεση από την πλευρά των φασιστών. Η αστυνομία ακολουθώντας εντολές έδωσε ένα ηχηρό μήνυμα ότι δεν θα γίνει σφαγή στους δρόμους της πρωτεύουσας. Οι proud boys ήταν [αναστατωμένοι και μπερδεμένοι](#). Για πρώτη φορά η αστυνομία δεν εντάχθηκε μαζί τους και όσοι

προσπάθησαν να περάσουν το τείχος τους αντιμετώπιστηκαν με σπρέι πιπεριού.

Κατά τις 9 μ.μ. ήρθαν και άλλες αστυνομικές δυνάμεις διώχνοντας πιο πίσω τους proud boys αφήνοντας μας χώρο. Αργότερα η αστυνομία συνόδεψε τους διαδηλωτές στην πλατεία όπου βρεθήκαμε και με τα άλλα μικρά γκρουπ αντιφασιστών που βρίσκονταν ήδη εκεί.

Τώρα πίσω στην πλατεία ΠΛΑΖΑ, η αστυνομία διατήρησε τη θέση της μόνο που τώρα δεν άφηνε αντιφασίστες διαδηλωτές να φύγουν από τον χώρο. Μείναμε πάλι κολλημένοι στη θέση αυτή αφήνοντας φασίστες στους δρόμους να ψάχνουν για μεμονωμένους διαδηλωτές του κινήματος BLM, ή μετανάστες ή μέλη της LGBTQ+ κοινότητας. Μάθαμε επίσης ότι εκκλησίες των μαύρων [υπέστησαν βανδαλισμούς](#) την ώρα που εμείς είχαμε καθηλωθεί στην πλατεία.

Ξεκουραστήκαμε στην πλατεία σχεδιάζοντας την επόμενη μας κίνηση. Κάποιος από το γκρουπ μας είχε τραυματιστεί στο πόδι και έτσι δεν μπορούσε να συνεχίσει την πορεία χωρίς να χειροτερέψει η κατάστασή του. Μετά από μια γεμάτη ώρα που είχαμε καθηλωθεί στην πλατεία, η αστυνομία άρχισε να μας επιτρέπει να φύγουμε από τον χώρο. Βρήκαμε την ευκαιρία να φύγουμε και να επιστρέψουμε στα καταλύματά μας για να ξεκουραστούμε αποφεύγοντας τους ακροδεξιούς στον δρόμο της επιστροφής. Αφού συζητήσαμε μεταξύ μας τι έγινε κατά τη διάρκεια που είχαμε χωριστεί, τελειώσαμε τη μέρα μας.

Βίντεο:

<https://twitter.com/BG0nTheScene/status/1337984902898348032>

Ανάλυση

Τα γεγονότα της 12ης Δεκεμβρίου (στο εξής D12) όπως έχουν αναφερθεί απαιτούν μια προσεκτική επανεξέταση των στρατηγικών άμυνάς μας και των τακτικών που χρησιμοποιούνται από τους αντιφασίστες-τριες. Η κινητοποίηση ήταν, σε μεγάλο βαθμό, μια αποτυχία. Αυτό συμβαίνει παρά το γεγονός ότι όλοι οι εμπλεκόμενοι ενήργησαν με απόλυτη γενναιότητα και αλληλεγγύη

μεταξύ τους. Πρέπει να αποδεχτούμε αυτήν την ήττα συλλογικά, ώστε να μπορέσουμε να μάθουμε από αυτήν, και να προχωρήσουμε προς μια πιο αποτελεσματική αντίσταση ενάντια στη φασιστική βία.

Προσπάθειες κινητοποίησης

Η έλλειψη αριθμών ήταν το πιο προφανές ζήτημα που αντιμετωπίσαμε στο D12. Το αντιφασιστικό σώμα δεν ξεπέρασε ποτέ τα πεντακόσια άτομα σε όλη την πόλη, σε σύγκριση με χιλιάδες ακροδεξιούς διαδηλωτές (1500-200 ίσως και παραπάνω), που εμφανίστηκαν με πολεμικές διαθέσεις. Οι προοδευτικοί, οι δημοκρατικοί σοσιαλιστές και τα οργανωμένα σωματεία εργαζομένων απουσίαζαν. Μόνο το ριζοσπαστικό [3] (αναρχικοί-αντιεξουσιαστές) στοιχείο εμφανίστηκε κατά κύριο λόγο στους δρόμους της πόλης. Παρόλο που είναι εύκολο να κατηγορήσουμε αυτές τις ομάδες για μη εμφάνισή τους, μπορεί να είναι πιο εποικοδομητικό να αναλύσουμε πώς οι ριζοσπάστες προσπάθησαν κατεβάσουν τον κόσμο στο δρόμο.

Καλώντας τους φιλελεύθερους και τους Προοδευτικούς στο δρόμο

Παρατηρήσαμε αντιφασιστικές προσπάθειες κινητοποίησης στο Twitter, το Instagram και το It's Going Down Podcast. Οι περισσότερες από τις προσπάθειες που έγιναν για να πείσουν τον κόσμο να εμφανιστεί στον δρόμο, διαμορφώθηκαν με τέτοιο τρόπο ώστε είτε να τους δημιουργούν το αίσθημα της ντροπής (αν δεν κατέβουν στον δρόμο) ή να προσδώσουν μια αίσθηση καθήκοντος. Ενώ καταλαβαίνουμε αυτές τις προοπτικές, ούτε το να δημιουργείς ένα αίσθημα ντροπής ούτε η άμεση έκκληση προς το καθήκον είναι ιδιαίτερα καλοί παρακινητές για άμεση δράση.

Εάν έρχεστε εδώ για να με βοηθήσετε, χάνετε το χρόνο σας. Εάν έρχεστε επειδή η

απελευθέρωσή σας είναι συνδεδεμένη με τη δική μου, τότε ας συνεργαστούμε.- Lilla Watson

Οι ριζοσπάστες μπορούν καλύτερα να κινητοποιήσουν λιγότερο

μαχητικές (με την στρατιωτική έννοια) ομάδες σε δράση ενάντια στην επικείμενη φασιστική απειλή, αποδεικνύοντας ότι η ελευθερία όλων είναι συνδεδεμένη με την ελευθερία ομάδων πιο περιθωριοποιημένων από τη δική τους. Ο Φασισμός είναι ένας ολοκληρωτισμός που καταβροχθίζει τα πάντα και σπρώχνει περιθωριακές ομάδες στα άκρα ενώ κατά τη διαδικασία στοχοποιεί ακόμα περισσότερες ομάδες. Δεν εκμεταλλεύεται μόνο τις υπάρχουσες προκαταλήψεις για τον καθαρισμό του Έθνους, αλλά δημιουργεί νέες καθώς προσπαθεί να αποκτήσει και να εδραιώσει την εξουσία. Το να ξεκαθαρίσουμε την απειλή που θέτει ο φασισμός σε προνομιακές ομάδες πληθυσμού , μπορεί να είναι μια καλύτερη στρατηγική από το να δημιουργείται ο μύθος ότι οι προνομιούχοι άνθρωποι είναι «ασφαλείς» από τη φασιστική απειλή, και επομένως θα βοηθούσαν μόνο τις περιθωριοποιημένες ομάδες από μια ηθικολογική αίσθηση ντροπής ή υποχρέωσης. Εξάλλου, θέλουμε [συνεργούς, όχι συμμάχους.](#)

ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΑΝΑΚΑΛΥΨΟΥΜΕ ΕΠΙΤΥΧΗΜΕΝΕΣ ΠΡΟΣΠΑΘΕΙΕΣ ΚΙΝΗΤΟΠΟΙΗΣΗΣ

Θα επωφελούμασταν από την προσεκτική μελέτη της επιτυχούς οργάνωσης και κινητοποίησης άλλων προσπαθειών, όπως αυτή του Popular Mobilization PDX (Pop Mob) [ΛΑΙΚΗ ΚΙΝΗΤΟΠΟΙΗΣΗ]. Η κίνηση αυτή εστιάζει για παράδειγμα σε αυτό το μέρος του πληθυσμού που λέγεται “καθημερινοί αντιφασίστες” – λιγότερο μαχητικοί, λιγότερο ριζοσπαστικοί σύντροφοι που ωστόσο εξακολουθούν να θέλουν να αντιταχθούν στη φασιστική οργάνωση στις κοινότητές τους, αλλά χωρίς να συμμετέχουν απαραίτητα σε μάχες που γίνονται στο δρόμο ή να ενταχθούν σε ένα black bloc. Αυτοί οι “καθημερινοί αντιφασιστές” συνδέουν το αντιφασιστικό κίνημα με τις κοινότητες στις οποίες δραστηριοποιούνται και πολλές φορές παρέχουν κάλυψη για αρκετούς αγωνιστές και αρκετές αγωνίστριες. Με τη σειρά τους, συχνά ριζοσπαστικοποιούνται μέσω της εμπειρίας της φασιστικής βίας.

ΣΥΝΑΣΠΙΣΜΟΣ ΜΕ ΤΙΣ ΙΣΤΟΡΙΚΕΣ ΕΚΚΛΗΣΙΕΣ ΤΩΝ ΜΑΥΡΩΝ

Στο D12, τα Proud Boys πέρασαν μια γραμμή που δεν είχαν περάσει ποτέ καθώς [βανδαλίστηκαν πολλές ιστορικές εκκλησίες](#)

[της μαύρης κοινότητας](#) της πόλης. Πρόκειται για μια νέα εξέλιξη, καθώς τα υπέρ-χριστιανικά μηνύματα της ακροδεξιάς συνήθως οδηγούν τα μέλη τους μακριά από την καταστροφή εκκλησιαστικών χώρων. Εάν μία εικόνα παραμείνει στη μνήμη του κοινού μετά την πορεία D12, είναι η εικόνα όπου έξω από την εκκλησία “ DC Asbury United Methodist Church” [ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΜΕΘΟΔΙΣΤΩΝ] τα Proud Boys έκαιγαν το [πανό του κινήματος BLM](#) , φωνάζοντας και πανηγυρίζοντας.

Η εκκλησία παραμένει ένας από τους βασικούς τόπους συνάντησης (και πηγή οικονομικής και κοινωνικής υποστήριξης) για πολλές μαύρες κοινότητες σε αυτό που ονομάζουμε Ηνωμένες Πολιτείες, και ως εκ τούτου πρέπει να προστατευτούν. Οι ακροδεξιοί εξτρεμιστές που κλιμάκωσαν τις τακτικές εκφοβισμού τους σε έναν τέτοιο στόχο, απαιτούν απάντηση εκ μέρους του αντιφασιστικού κινήματος .Οι αντιφασιστικοί διοργανωτές που υπερασπίστηκαν την πλατεία BLM πρέπει να έρθουν σε επαφή με αυτές τις εκκλησίες για να δημιουργήσουν ένα συνασπισμό ενάντια στην αυξανόμενη φασιστική απειλή. Ένας τέτοιος συνασπισμός θα προωθούσε την άμυνα μας σε πολλά μέτωπα- (1) ενίσχυση των συνδέσεων με λιγότερο ριζοσπαστικά τμήματα της κοινότητας προς μια «καθημερινή αντιφασιστική» κουλτούρα, (2) βελτίωση των αριθμών μας στο δρόμο όταν ανταποκρίνονται σε ακροδεξιές κινητοποιήσεις, και (3) προωθώντας την μετουσιωτική εμπειρία που είναι εγγενής στα πλαίσια της γνήσιας αλληλεγγύης με τους γείτονες σου.

ΤΑΚΤΙΚΕΣ

To black Bloc

Το black bloc αποτελούσε την πλειοψηφία των δυνάμεών μας. Εάν η πορεία στις D12 ήταν μια διαμαρτυρία ενάντια στην αστυνομία, αυτό ίσως να συνιστούσε μια σημαντική νίκη. Ωστόσο, οι επιτυχημένες αντιφασιστικές κινητοποιήσεις απαιτούν αριθμούς, και συνήθως είναι πιο δύσκολο να συγκεντρώσεις αυτούς τους αριθμούς όταν οι διοργανωτές βασίζονται σε μεγάλο βαθμό σε τακτικές όπως αυτές του black bloc. Το black bloc πρέπει να

θεωρείται ως ένα εργαλείο και όχι το μόνο εργαλείο.

Επίσης, το μπλοκ χωρίστηκε σε πολλές ομάδες όλη τη νύχτα, επιδεινώνοντας περαιτέρω το πρόβλημα που είχαμε με τη χαμηλή προσέλευση. Όπως περιγράφηκε παραπάνω, έγινε εξαιρετικά επικίνδυνο, με περίπου 100 αντιφασιστές να αντιμετωπίζουν εκατοντάδες Proud Boys. Σε κάθε περίπτωση όπου οι ακροδεξιοί εξτρεμιστές είναι αριθμητικά πολλοί περισσότεροι, θα συνιστούσα μια πιο προσεκτική συζήτηση κι έναν καλύτερο σχεδιασμό για την διάσπαση των μπλοκ μας, με την επιλογή αυτή να χρησιμοποιείται μόνο όταν είναι απολύτως απαραίτητο.

ΚΑΤΕΧΟΝΤΑΣ ΤΗΝ ΠΛΑΤΕΙΑ ΠΛΑΖΑ

Ο πρωταρχικός στόχος της δράσης ήταν να κρατηθεί το BLM Plaza καθαρό από φασίστες. Ως αποτέλεσμα, ήταν αρκετά εύκολο για την αστυνομία να συγκρατήσει-περιορίσει την μαχητική αντιφασιστική απάντηση, ενώ παράλληλα να επιτρέπει σε μεθυσμένες ορδές ακροδεξιών εξτρεμιστών να τρομοκρατήσουν τον λαό της Washington DC. Πρέπει να σημειωθεί ότι το BLM Plaza δημιουργήθηκε ως «ζώνη ελευθερίας λόγου» που έχει “εγκριθεί” από το κράτος, και κατανοείται καλύτερα ως μέσο ελέγχου των αριστερών διαδηλωτών.

Embed

Video:

<https://twitter.com/ChuckModil/status/1337883324128391175>

Η έξοδος από την πλατεία και η ασφάλεια ήταν επίσης λίγο Catch 22 [ΔΙΠΛΟ ΑΔΙΕΞΟΔΟ]. Η αποχώρηση σε μεγάλες ομάδες σίγουρα θα τραβούσε την προσοχή των φασιστικών όχλων. Αντίθετα, όσοι βρισκόταν σε μικρές ομάδες διατρέχουν μεγαλύτερο κίνδυνο επίθεσης εάν εντοπιζόταν από φασίστες. Ενώ το BLM Plaza έχει συμβολική αξία, πρέπει να εξετάσουμε με μια διάθεση κριτικής το αν η χρήση του ως σημείο συγκέντρωσης βοηθά ή βλάπτει την υπεράσπισή των κατοίκων της DC ενάντια στις φασιστικές απειλές.

Συνοδεία αστυνομίας

Το γεγονός ότι η αστυνομία συνόδεψε ένα μπλοκ μαύρων μακριά από τους Proud Boys, είναι ιδιαίτερα αξιοσημείωτο γιατί είναι ασυνήθιστο η αστυνομία να δρα έναντι των ακροδεξιών διαδηλωτών που προσπαθούν να βλάψουν αριστεριστές και αντιεξουσιαστές-αναρχικούς.

Μερικές εκτιμήσεις:

Δεν μείναμε ασφαλείς

Δεν θα ήταν υπερβολή να πούμε ότι περίπου 60 αντιφασίστες ήρθαν αντιμέτωποι με σοβαρούς τραυματισμούς, ακόμα και το θάνατο. Το πλήθος των proud boys και άλλων ακροδεξιών εξτρεμιστών ήταν λυσσασμένο. Ήταν έτοιμοι να μας ξεσκίσουν και μπορούσαν αριθμητικά να το κάνουν. Δεν ήμασταν σε θέση να υπερασπιστούμε τον εαυτό μας πόσο μάλλον ολόκληρη την κοινότητα.

Ένταση μεταξύ του κράτους και των ακροδεξιών

Παρατίθεται βίντεο των proud boys να διαφωνούν με την αστυνομία :

<https://twitter.com/itakeshots1/status/1338175972634464256>

Οι αντιφασίστες αντιστάθηκαν εξίσου και στην κρατική βία αλλά και τη βία των ακροδεξιών. Αυτά είναι άμεσα συνδεδεμένα, αλλά κακώς πιστεύουμε ότι οι εχθροί μας αποτελούν μια ενιαία δύναμη με κοινή ιδεολογία και συμφέροντα. Θα μπορέσουμε να εκμεταλλευτούμε τις αδυναμίες των φασιστών καλύτερα αν καταφέρουμε να καταλάβουμε την πολυπλοκότητα τους και πως αυτοί αλληλοεπιδρούν με το κράτος.

«ο φασισμός μπορεί να οριστεί ως μια μορφή πολιτικής που χαρακτηρίζεται από την ιδεοληψία που ασχολείται με την παρακμή της κοινότητας, την ταπείνωση ή τη θυματοποίηση και από αντισταθμιστικές λατρείες ενότητας, ενέργειας και αγνότητας, στις οποίες ένα μαζικό κόμμα αφοσιωμένων εθνικιστών μαχητών, εργάζονται σε συνεργασία με τις παραδοσιακές ελίτ,

εγκαταλείπει τις δημοκρατικές ελευθερίες και επιδιώκει με τη βία και χωρίς ηθικούς ή νομικούς φραγμούς, εσωτερικό καθαρισμό και εξωτερική επέκταση. ” – Robert O. Paxton in The Anatomy of Fascism

Μιας και ο φασισμός ανέκαθεν στηρίζονταν στην αποτελεσματική συνεργασία μεταξύ διαφόρων γκρουπ συμπεριλαμβανομένης και της αστυνομίας, πρέπει να τονίσουμε το γεγονός ότι υπήρξε ένταση μεταξύ των ακροδεξιών εξτρεμιστών και της αστυνομίας. Η D12 δείχνει ότι τα αστυνομικά τμήματα ανταποκρίνονται ακόμα στις πιέσεις της πολιτικής προστασίας η οποία με τη σειρά της ανταποκρίνεται (τουλάχιστον στην DC) στις πιέσεις των ψηφοφόρων. Οι αντιφασίστες πρέπει να εκμεταλλευτούν αυτή την ευκαιρία όσο έχουν ακόμα περιθώριο.

Η αστυνομία της Ουάσιγκτον DC και όλη η αστυνομία παραμένει εχθρός μας.

Τα συμφέροντα των αντιφασιστών (το να αποφύγουν τη σφαγή) ταυτίστηκαν με αυτά της αστυνομίας (οι οποίοι ήθελαν να αποφύγουν το κακό PR [Δημόσιες Σχέσεις] που θα έρχονταν από μια τέτοια σφαγή) για μόλις 15 λεπτά της 12 Δεκεμβρίου. Το ότι ταυτίστηκαν τα συμφέροντα μας για αυτά τα 15 λεπτά δεν σημαίνει ότι η αστυνομία δεν είναι εχθρός των εργαζομένων των Ηνωμένων Πολιτειών. Η αστυνομία παραμένει το επίκεντρο που επιβάλλει την ιεραρχία ενός αποικιστικού κράτους.

Η αστυνομία της Ουάσιγκτον DC όπως και όλες οι αστυνομικές [δυνάμεις βάνουσα συλλαμβάνουν αντιφασίστες-τριες](#) διαδηλωτές-τριες μετά από επιθέσεις των ακροδεξιών- εξτρεμιστών ομάδων. Επίσης η αστυνομία της Ουάσιγκτον [έριξε χημικά](#) σε μία ειρηνική δράση για την υποστήριξη των φυλακισμένων (την επόμενη μέρα) λίγες ώρες αφότου η πλειοψηφία των ακροδεξιών έφυγαν από την πόλη. Επιπλέον να θυμηθούμε ότι οι ακτιβιστές-τριες της Ουάσιγκτον δεν έχουν ξεχάσει ένα μακρύ καλοκαίρι παρενόχλησης στα χέρια της τοπικής αστυνομίας, [συμπεριλαμβανομένης της καταστροφής τροφής και ιατρικών ειδών](#) αξίας 25.000 \$ στην πλατεία BLM.

Τα γεγονότα στις 12Δ δεν δημιουργούν αμφιβολίες για την απαγόρευση της συνεργασίας με την αστυνομία όπως το αντιλαμβάνεται το αντιφασιστικό κίνημα. Αντίθετα υποδεικνύουν πως η χρήση της τοπικής πίεσης, οι εκστρατείες, η προπαγάνδα, ο εισοδισμός και άλλες τακτικές που διασπείρουν διχόνοια ανάμεσα στις ομάδες που συνιστούν την μεγεθυνόμενη φασιστική απειλή είναι ακόμα μία επιτυχής στρατηγική.

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ

Ήδη, [σύμφωνα με εντολές του Τραμπ](#), τα Proud Boys και άλλοι ακροδεξιοί εξτρεμιστές σχεδιάζουν μια συγκέντρωση για τις 6 Ιανουαρίου στο DC, όπου αυτό θα είναι μια τρίτη επίθεση μέσα σε τόσους λίγους μήνες. Πρέπει να περιμένουμε ότι οι φασίστες θα συνεχίσουν να συγκεντρώνονται έως ότου να συνασπιστεί η κοινωνία με γνώμονα την αλληλεγγύη, και να καταφέρει να αναχαιτίσει τα φαινόμενα μαζική βίας. ΟΙ φασίστες θα συνεχίσουν να εμφανίζονται μέχρι να καταστρέψουμε τη «διασκέδαση» τους και να τους ντροπιασούμε στους δρόμους. Ενδεχομένως η υιοθέτηση των στρατηγικών που περιγράφονται παραπάνω θα βοηθήσει την τοπική κοινωνία της DC να νικήσει αυτήν την οργανωμένη φασιστική απειλή.

Θα θέλαμε να ολοκληρώσουμε με ένα προσωπικό μήνυμα σε όλους τους αντιφασιστές της DC – θα είμαστε δίπλα σας για όσο χρειαστεί.

Με αλληλεγγύη,

Αντιφασίστες -τριες από την περιοχή Lenape

[1] Το Lenape, είναι μια ιθαγενής υπεροχή των βορειοανατολικών δασών, που ζουν στις Ηνωμένες Πολιτείες και τον Καναδά. Το ιστορικό τους έδαφος περιλάμβανε το σημερινό Νιου Τζέρσεϋ και την ανατολική Πενσυλβανία κατά μήκος του ποταμού Ντελαγουέρ, τη Νέα Υόρκη, το δυτικό Λονγκ Άιλαντ και το Κάτω Κοιλάδα Χάντσον.

[2] MAGA–Make America great again– Να κάνουμε την Αμερική

σπουδαία- μεγάλη ξανά.

[3] Ο όρος ριζοσπάστες χρησιμοποιείται κυρίως για τους αναρχικούς-αντιεξουσιαστές.

Η ΣΠΥΡΙΔΟΥΛΑ ΖΕΙ ΣΤΙΣ ΚΑΡΔΙΕΣ ΜΑΣ

του Θεόφιλου Βανδώρου

Παραμονή 21 Ιούνη 2020, Παγκόσμια Ημέρα της Μουσικής, ο Νίκος Σπυρόπουλος, αδερφός του Βασίλη και ιδρυτικό μέλος του ROCK GROUP ΣΠΥΡΙΔΟΥΛΑ, “έφυγε” χτυπημένος από μία καλπάζουσα μορφή νεοπλασίας. Ήταν μία άλλη αντίστοιχη παραμονή της μέρας της μουσικής που ετοιμαζόμασταν στο Παρίσι να πάμε νωρίς να στήσουμε τα μηχανήματα για μία συναυλία στο δρόμο. Έξω από ένα καφέ που παρείχε το ηλεκτρικό ρεύμα μαζί με τα ποτά. Με το Νίκο εκείνη τη μέρα ροκάρουμε, γελάσαμε, μαλώσαμε, ερωτευτήκαμε, αυτοοργανωθήκαμε και βέβαια πάντα το αποκορύφωμα ήταν η μουσική. Από το σπίτι στη (τότε Λήμνου 1) τώρα Λέλας Καραγιάννη στη δεκαετία του '70, βρεθήκαμε να ζούμε μαζί, κοινοβιακά, με έναν τρόπο που συνδύαζε την κουλτούρα και μάλιστα στην πιό Μάχιμη μορφή της, με την πολιτική-κοινωνική δράση.

Η Σπυριδούλα ήταν γκρούπ, κοινόβιο, πολιτική ομάδα, αντιεξουσιαστική έμπνευση, πειραματική εφαρμογή οριζόντιων, αυτο-οργανωμένων πρωτοβουλιών, όπως η περιοδεία τον Νοέμβρη του 1982. Μέσα σε μία Ελλάδα μετά τη Χούντα και την “μαρτυρική” τεχνοτροπία της Αριστεράς, οι ροκ ρυθμοί και οι διφωνίες από τις κιθάρες του Βασίλη και του Νίκου γέμισαν τις καρδιές και τα μυαλά μας με μία ατέλειωτη γοητεία για την ελληνική εκδοχή του ροκ. Θιασώτες του ελληνικού στίχου τόσο ο

Νίκος αλλά κυρίως ο Βασίλης έψαχναν διαρκώς για στιχουργούς, τραγουδιστές και μουσικές συνεργασίες ώστε να διευρύνεται η μουσική εμπειρία. Τα κατάφεραν και με την είσοδο στο γκρουπ της Μελίνας στο μπάσο, ήρθε η ώρα του δεύτερου δίσκου με στίχους-φωνή του Παύλου Βακατάση “Νάυλον Ντέφια και Ψόφια Κέφια”.

Είχε προηγηθεί ο πρώτος δίσκος με τον Παύλο Σιδηρόπουλο “Ο Μπάμπης ο Φλου” αλλά με τον δεύτερο φάνηκε ξεκάθαρα επαναστατική τεχνοτροπία και η συγκρουσιακή αισθητική μίας νέας γενιάς που εκφράστηκε εκείνη τη στιγμή με τα τραγούδια της Σπυριδούλας.

Ήταν μία σύγκρουση αισθητικής και κουλτούρας ενάντια στη μιζέρια της μαρτυρικής αριστερίζουσας τεχνοτροπίας με τους στίχους για εξορίες, ξενητειές, οικοδομή, μεροδούλι-μεροφάϊ. Είχει έρθει η ώρα να τρανταχτεί η χώρα από μία νέα γενιά που ασκούσε κριτική στη μιζέρια και την ηττοπάθεια αποτέλεσμα του Εμφυλίου Πολέμου. Ταυτόχρονα όμως τσάκιζε αμείλικτα τις καπιταλιστικές ψευδαισθήσεις και τον καταναλωτισμό.

Έχοντας ζήσει μία ζωή μαζί με κάποιους ανθρώπους όταν έρθει η ώρα του στοχασμού και της αναδρομής, δεν ξέρεις από που να αρχίσεις. Αφήνω τις μνήμες και τα πλήκτρα να γράψουν τη δικιά τους ιστορία. Ένας από τους καλύτερους ελληνες ροκάδες κιθαρίστες ο Νίκος αφιέρωσε τη ζωή του στη μουσική. Για αυτό το λόγο ήρθε και στο Παρίσι να σπουδάσει Τζαζ, σε μία σχολή που ήδη πήγαινε η Μελίνα.

Και η Μελίνα “έφυγε” πρώτη στη διάρκεια μίας πρόβας στο Μέγαρο Μουσικής, αργά τη νύχτα, πριν κάποια χρόνια. Ακόμα θυμάμαι το Νίκο και το Βασίλη μόλις έφυγε ο “πολύς ο κόσμος” να κάθονται εκεί στη μαρμάρινη πλάκα δίπλα της... και να βγάζουν τις κιθάρες ... Ήταν μία εκστατική στιγμή που δεν περιγράφεται με λέξεις ... μόνο με νότες και εκείνο το μαγικό διάμεσο της μουσικής γίνεται δυνατό να αντιληφθεί κανείς και τα συναισθήματα κι εκείνες τις λέξεις τις ανείπωτες...

Ξέρω ρε Νίκο πως θα αγρίευσες αλλά ... τώρα εδώ νοιώθω ανάγκη να αγκαλιάσω το Βασίλη και να κάτσουμε να μη μιλάμε αλλά να συντονίσουμε ... να συντονιστούμε ... καλό ταξίδι ... αδερφέ ...

Η Σπυριδούλα φτιάχτηκε απο τα δύο αδέρφια Βασίλη και Νίκο Σπυρόπουλο ... η ομάδα μας , το grupo de afinidad, είναι κομμάτι όλων όσων συμμετείχαν ... η σύγχρονη μουσική έκφραση χρωστάει πολλά στο Νίκο και το Βασίλη, τη Μελίνα και τα άλλα τα παιδιά, όσο και το ροκ στη Σπυριδούλα ...

Η ΣΠΥΡΙΔΟΥΛΑ ΚΑΙ ΤΟ ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΙΚΟ ΤΗΣ ΠΝΕΥΜΑ ΘΑ ΖΕΙ ΓΙΑ ΠΑΝΤΑ ΣΤΙΣ ΚΑΡΔΙΕΣ ΜΑΣ ...

Η κηδεία θα πραγματοποιηθεί στις 22/6 στις 2μ.μ. στο Πρώτο νεκροταφείο Αθηνών

Να κλείσει η Μόρια: διήμερο εκδηλώσεων για το προσφυγικό

από Αντιεξουσιαστική Κίνηση Αθήνας

Η Αντιεξουσιαστική Κίνηση Αθήνας διοργανώνει διήμερο εκδηλώσεων σχετικά με τη νέα συνθήκη στο προσφυγικό και μεταναστευτικό ζήτημα, τις άθλιες συνθήκες στα νησιά, τις εξαγγελίες της κυβέρνησης, την αλληλεγγύη και την οργάνωση της αντίστασης για το σήμερα και το αύριο.

Την Τρίτη, 15/10, με καλεσμένους τον ομότιμο καθηγητή του ΑΠΘ Γιώργο Τσιάκαλο και το μέλος του Στεκιού Μεταναστών Ιωάννα Λιλιά και την Τετάρτη, 16/10, με τη συμμετοχή Μέλους της Συνέλευσης Βάσης Εργαζομένων ΜΚΟ Λέσβου και του Ιάσονα Αποστολόπουλου, διασώστη στο πλοίο Μάρε Ιόνιο. Και οι δύο εκδηλώσεις θα πραγματοποιηθούν στις 8 μ.μ. στον Ελεύθερο

Όχι αιολικά στα Άγραφα: ανταπόκριση από την Καρδίτσα

Το πρωί του Σαββάτου, 12 Οκτωβρίου, από τις 11 π.μ. πραγματοποιήθηκε συγκέντρωση και μικροφωνική στην κεντρική πλατεία της Καρδίτσας (πλατεία Ελευθερίας) όπου αναρτήθηκαν και πανό, ενώ στη συνέχεια πραγματοποιήθηκε πανελλαδική πορεία ενάντια στην καταστροφή των Αγράφων και την «πράσινη ανάπτυξη».

Πλήθος κόσμος, μαθητές, κινήματα από πολλά σημεία της Ελλάδας, συλλογικότητες και πολιτιστικοί σύλλογοι διαδήλωσαν για πάνω από μια ώρα στους κεντρικούς δρόμους της Καρδίτσας με κεντρικό σύνθημα «Ελεύθερα βουνά χωρίς αιολικά – κάτω τα χέρια από τα Άγραφα», δηλώντας ένα ηχηρό όχι στην δημιουργία αιολικών πάρκων στα Άγραφα.

Η αστυνομική παρουσία ήταν ιδιαίτερα αισθητή για το μέγεθος της πόλης και ακολούθησε την πορεία στο μεγαλύτερο κομμάτι της. Γύρω στις 2 μ.μ., μετά το τέλος της πορείας, έλαβε χώρα ανοιχτή συνέλευση όπου υπήρξε μεγάλη συμμετοχή από τον κόσμο της πορείας και του πολίτες της περιοχής.

(φωτογραφίες: Νίκος Θετάκης)

Κρήτη, Πάρκο Γεωργιάδη: Είμαστε εδώ όσο κι αν σας χαλάει, τα δέντρα δεν θα αφήσουμε να κάνετε bonsai

Μία από τις φυλές του Πάρκου

Ο γεωπόνος-κηποτέχνης Αστέρης Αρ. Δημητριάδης, αναφερόμενος στο πάρκο Γεωργιάδη έλεγε: «αυτά τα έργα σε κανένα μέρος του κόσμου ούτε καταστρέφονται, μήδε φαλκιδεύονται, ούτε όμως και νοθοποιούνται. Μένουν σεβαστά για χρόνια, για αιώνες ακόμα»^[1].

Δυστυχώς όμως δεν έχουν προλάβει να συμπληρωθούν 60 χρόνια από τα εγκαίνια του και ήδη είναι η δεύτερη φορά που το πάρκο απειλείται από την αλαζονεία των δημοτικών αρχών.

Το πάρκο εξ αρχής αποτελούσε ένα παράδοξο στη συνήθη εξέλιξη των πραγμάτων: δημιουργήθηκε τις χρυσές εποχές της οικοδομής από επιχωματώσεις της ενετικής τάφρου με πρώτη ύλη μπάζα. Και σήμερα σφύζει από ζωή αντίθετα από τα περισσότερα αστικά πάρκα που μαραζώνουν από εγκατάλειψη.

Δεν ήταν πάντοτε όμως έτσι. Πριν από δυο δεκαετίες, ήταν το μέρος που οι ντόπιοι μας συμβούλευαν να αποφεύγουμε κι εμείς διερχόμενοι αποστρέψαμε το βλέμμα. Ωστόσο, το 2005 διοργανώθηκε εκεί η «1η Παγκρήτια Συνάντηση για την Οικοκαλλιέργεια και την Χειροτεχνία» (που αργότερα μετεξελίχθηκε στο γνωστό μας φεστιβάλ Εν οίκω^[2] που διοργανώνεται μέχρι και σήμερα στο ίδιο πάντα μέρος). Έκτοτε ο κόσμος άρχισε να **επαναοικειοποιείται το πάρκο** και να το αγκαλιάζει.

Και κάπως έτσι τα πράγματα κύλησαν ευνοϊκότερα για το πάρκο

μέχρι το 2010, που η τότε δημοτική αρχή αποφάσισε να το εκμεταλλευτεί και να το κάνει υπόγειο πάρκινγκ. Με αφορμή αυτό υπήρξε μια δυναμική κινητοποίηση ενάντια στα κοινωνικά, περιβαλλοντικά και πολιτικά επιζήμια αυτά σχέδια, τα οποία υπό αυτή την κατακραυγή πάγωσαν.

Και από τραγική ειρωνεία αυτό που έμελλε να γίνει ο τάφος του πάρκου, επισφράγισε το πάρκο ως το σημαντικότερο κύτταρο της ηρακλειώτικης ζωής: πνευματικό ησυχαστήριο, σημείο συνάντησης και επιπλέον ένας δημόσιος χώρος δημιουργίας και έκφρασης όπου φιλοξενεί τα φεστιβάλ και τις εκδηλώσεις που δεν θα έβρισκαν ποτέ τον δρόμο για το πολιτιστικό κέντρο και τα ενετικά τείχη. (Ίσως βέβαια και ο υπόρρητος αυτός αποκλεισμός να συνέβαλλε καθοριστικά στη διαμόρφωση του χαρακτήρα του πάρκου όπως το γνωρίζουμε σήμερα και στην αποστείρωση των παραπάνω χώρων όπως επίσης τους γνωρίζουμε σήμερα).

Προς επιβεβαίωση των γραφόμενων: το καλοκαίρι του 2016 το πάρκο Γεωργιαδη βαθμολογήθηκε (με 9,7 στα 10) από 4.500 πολίτες σαν ένας από τους **10 καλύτερους αστικούς χώρους πρασίνου**, ανάμεσα σε άλλους 887 χώρους σε 89 πόλεις της Ελλάδας^[3]. Για το γεγονός, ο δήμος δεν παρέλειψε να αποδώσει τα εύσημα στον εαυτό του.

Αυτό που αξίζει να σημειωθεί είναι ότι μέσα σε αυτές τις δεκαετίες αυτό που άλλαξε δεν είναι η αντιμετώπιση του πάρκου από τις αρχές – το πάρκο παραμένει εγκαταλειμμένο. Αυτό που άλλαξε είναι ο ανθρώπινος παράγοντας που έλειπε πριν.

Αυτό τον ανθρώπινο παράγοντα δεν υπολόγισε ο δήμος όταν ανακοίνωσε πέρσι την άνοιξη ότι εξασφάλισε μια γενναία χρηματοδότηση ΕΣΠΑ για την ανάπλαση του πάρκου. Η δημοπράτηση του έργου έγινε το φθινόπωρο και λίγο αργότερα εκδηλώθηκαν οι πρώτες αντιδράσεις.

Με πρωτοβουλία ατόμων που μελέτησαν διεξοδικά τη μελέτη, καλέστηκαν οι πρώτες συνελεύσεις με σκοπό τον σχεδιασμό εκστρατείας ενημέρωσης και δράσεων ενάντια στην ανάπλαση.

Η ενημέρωση ενός ευρύτερου κοινού δεν ήταν εύκολη υπόθεση καθώς με την πρώτη ματιά δεν φαινόταν να είναι μια πολύ κακή παρέμβαση: αυτή τη φορά δεν θα έκαναν πάρκινγκ αλλά θα φύτευαν λουλούδια.

Τόσα πολλά βέβαια που λόγω της πυκνής φύτευσης δεν θα υπάρχει δυνατότητα πρόσβασης στα παρτέρια με αποτέλεσμα οι επισκέπτες του πάρκου και οι λοιπές δραστηριότητες να πρέπει να περιοριστούν σε αυστηρά καθορισμένες περιοχές και προδιαγεγραμμένες διαδρομές εντός αυτού.

Τα λουλούδια χρειάζονται και φως οπότε προβλέπεται η απομάκρυνση μεγάλου μέρους της κόμης των ψηλών, πολυετών δέντρων.

Επίσης για να επιβιώσουν τα λουλούδια στο κλίμα του Ηρακλείου πρέπει να σκαφτεί (με μηχανικά μέσα) και να αλλάξει όλο το υπέδαφος που δεν ενδείκνυται για τέτοιου είδους βλάστηση.

Επιπλέον αυτού του είδους η βλάστηση είναι απαιτητική σε νερό, το οποίο έτσι κι αλλιώς είναι είδος εν ανεπαρκεία στο Ηράκλειο.

Ένα επιπλέον ζήτημα είναι ότι για την αλλαγή του ταλαιπωρημένου, ομολογουμένως, τσιμέντου με υδατοπερατό τσιμέντο θα απομακρυνθούν ρίζες δέντρων με ό,τι συνεπάγεται αυτό για την υγεία και την σταθερότητα των δέντρων.

Όλα τα παραπάνω βέβαια, με μια δεύτερη ματιά, συντελούν σε μια πολύ βίαιη (και ακριβή) διατάραξη του οικοσυστήματος και της φυσιογνωμίας του πάρκου.

Επιπλέον, η αιτιολογία ότι το πάρκο φαίνεται άδειο και πρέπει να αποτελέσει πόλο έλξης – ενώ κάποιες ώρες της μέρας, ειδικά το καλοκαίρι, παρατηρείται κορεσμός – μοιάζει πολύ ευτελής για να δικαιολογεί αυτού του είδους την επέμβαση. Τέλος, η διάρκεια των έργων ανάπλασης προϋπολογίζεται να είναι δυο χρόνια ωστόσο το Ηράκλειο δεν γίνεται να στερηθεί τη δημόσια

αυλή του^[4] ούτε για μια βδομάδα.

Ένα άλλο ζήτημα είναι ότι η συγκεκριμένη μελέτη (όπως και οι υπόλοιπες μελέτες του είδους) αν και βραβευμένη, είναι αρκετά ασαφής. Στη μελέτη, για παράδειγμα, δεν αναφέρεται σε ποια ακριβώς δέντρα θα γίνουν παρεμβάσεις και τι είδους θα είναι αυτές (ενδεικτικά για κάποια αναφέρεται ότι θα γίνει κοπή ή ανανέωση κόμης) αφήνοντας με αυτόν τον τρόπο στον εργολάβο που θα την υλοποιήσει σχεδόν απεριόριστο περιθώριο αυτοσχεδιασμού.

Ας σημειωθεί ότι αυτό το είδος αυτοσχεδιασμού το είδαμε πρόσφατα στην πόλη μας κατά τη διάρκεια των έργων πεζοδρόμησης του κέντρου καθώς ξυπνήσαμε μια μέρα του Ιανουαρίου και είχαν εξαφανιστεί σχεδόν όλα τα δέντρα από την οδό Ίδης. Στις εξηγήσεις που αναγκάστηκε να δώσει η αντιδημαρχία ειπώθηκε ότι οι κοπές έγιναν σύμφωνα με την εγκεκριμένη μελέτη^[5], παρόλο που κάτι τέτοιο δεν προβλεπόταν στη μελέτη.

Δηλώσεις επί του θέματος έκανε κι η Υπηρεσία Πρασίνου που μας ενημέρωσε ότι όλα τα πληγέντα δέντρα είχαν αρρωστήσει (κι άρα ήταν επικίνδυνα) από αστοχίες κατά τη διάρκεια εργασιών της ΔΕΔΔΗΕ και της δημοτικής ΔΕΥΑΗ^[6] – για τις οποίες παρεμπιπτόντως ποτέ πριν δεν ενημερωθήκαμε και κανείς δεν λογοδότησε. Πάντως ο δήμος δεσμεύτηκε ότι τα δέντρα θα αντικατασταθούν μαρτυρώντας έτσι με τον πιο κραυγαλέο τρόπο ότι αντιμετωπίζει τα δέντρα ως αναλώσιμα.

Ας σημειωθεί επίσης ότι τέτοιες μεγαλόστομες δηλώσεις είχαμε διαβάσει και για τη καινούρια πλατεία Κορνάρου όπου τα ψηλά δέντρα και η σκιά αντικαταστάθηκαν εντέλει από μάρμαρα και παρτέρια χαμηλότερης βλάστησης. Ο Δήμος μετά την κοπή των δέντρων και την κατακραυγή που επακολούθησε, προφασίστηκε ότι οι ρίζες τους κατέστρεφαν τα παρακείμενα μνημεία^[7]. Και κλείνοντας αυτή την παρένθεση, να επισημάνω ότι για την ανάδειξη κάποιων άλλων μνημείων, των δικαστηρίων συγκεκριμένα, μια άλλη εγκεκριμένη μελέτη προβλέπει να κοπούν κάποια άλλα

ωραία και ψηλά δέντρα στην οδό Δικαιοσύνης αυτή τη φορά^[8].

Όλα αυτά συντέλεσαν ώστε να αυξηθεί το κύμα αντιδράσεων ενάντια στα σχέδια επέμβασης στο πάρκο με πιο ουσιαστική και συστηματική αυτή των **Φυλών του Πάρκου**. Οι φυλές λόγω του ονόματος, που επιλέχθηκε ακριβώς για να επισημανθεί πόσο ετερόκλητα άτομα και ομάδες τις αποτελούν, έγιναν αντικείμενο χλευαστικών σχολίων από την πλευρά του δήμου και αποδέχτης λάσπης από τα τοπικά μέσα.

Στη συνέχεια, ωστόσο, ο δήμος και τα μέσα αναγκάστηκαν να τις λάβουν σοβαρότερα υπόψιν καθώς οι φυλές ανέδειξαν τα παραπάνω σοβαρά ζητήματα που ανέκυπταν από την μελέτη. Ανέδειξαν επίσης το ζήτημα ότι όλα αυτά τα σχέδια είχαν γίνει σε κάποια γραφεία, είχαν περάσει παμψηφεί από το δημοτικό συμβούλιο (αν και αργότερα χάθηκε η πολυδιαφημιζόμενη ομοφωνία) αλλά για αυτά δεν είχαν ενημερωθεί οι άμεσα ενδιαφερόμενοι: οι χρήστες και οι χρήστριες του πάρκου.

Για να βγει από αυτή την άβολη θέση -ο Δήμος έδωσε κάποιες

έωλες υποσχέσεις εφησυχασμού^[9]. Επιπλέον, ανακοίνωσε ότι θα γίνει διαβούλευση για το πάρκο. Αυτό που τεχνηέντως δεν κυκλοφόρησε ιδιαίτερα ήταν ότι αυτή δεν αφορά την ανάπλαση του πάρκου καθαυτή αλλά την διαχείριση του πάρκου τα επόμενα 10 χρόνια μετά την παράδοση του έργου, δηλαδή αφού θα έχει υλοποιηθεί η μελέτη ανάπλασης και το πάρκο θα έχει πάψει να είναι αυτό που γνωρίζουμε σήμερα.

Μια τέτοια διαβούλευση θα έλεγε κανείς ότι είναι εντελώς άσκοπη, αντίθετα όμως επιτελεί απόλυτα τον σκοπό της να προσδίδει σε αντικοινωνικές διαδικασίες ένα δημοκρατικό προσωπείο. Ωστόσο η συγκεκριμένη είχε επιπλέον την πρωτοτυπία να αποκλείει όποια δυνατότητα ανταλλαγής θέσεων – αντιθέσεων καθώς όποιος επιθυμούσε να τοποθετηθεί επί του θέματος έπρεπε να στείλει τα σχόλια του με mail σε μια γραμματεία του δήμου και στην καλύτερη περίπτωση να ελπίζει να εισακουστούν από την επιτροπή φορέων που τα αξιολογεί.

Αλλά και το περιεχόμενο της διαχειριστικής μελέτης καθαυτής είναι αξιοσημείωτο.

Το μεγαλύτερο μέρος είναι μια συρραφή πληροφοριών για την ιστορία, την θερμοκρασία και το κλίμα της περιοχής – δυστυχώς χωρίς να συμπεριλαμβάνει προβλέψεις για την αλλαγή της θερμοκρασίας και του μικροκλίματος της περιοχής αν πραγματοποιηθεί η ανάπλαση.

Στη συνέχεια γίνεται μια απαρίθμηση των παρτεριών και για όλα σχεδόν αναφέρεται ως πρόβλημα ότι έχουν πολύ σκίαση το καλοκαίρι και για αυτόν τον λόγο χρειάζεται να κλαδευτούν. Βέβαια ο δήμος εκ των υστέρων διατείνεται ότι το κλάδεμα είναι απαραίτητο γιατί τα ψηλά δέντρα είναι επικίνδυνα λόγω των ισχυρών ανέμων. Στην ίδια μελέτη όμως αναφέρεται ότι δεν υπήρξαν αξιόλογα τέτοια περιστατικά εντός του πάρκου, καθώς αυτό προστατεύεται από τα τείχη.

Προβλέπεται επίσης μια νέα υπηρεσία για τη διαχείριση του πάρκου με αρμοδιότητα να θεσπίσει κανονισμό λειτουργίας του

πάρκου και κώδικα ορθής συμπεριφοράς των επισκεπτών καθώς και να ορίσει ποιες εκδηλώσεις είναι συμβατές με τον χώρο. Και για να αποφύγουμε τον κόπο να αναρωτηθούμε ποιες μπορεί να είναι αυτές, υποδεικνύονται ως ασύμβατες η βιολογική λαϊκή και το Pride.

Τέλος, απορίας άξιο είναι πώς θα στελεχωθεί η παραπάνω υπηρεσία δεδομένου ότι άλλες υπηρεσίες του δήμου με πιο ουσιαστικό αντικείμενο, πχ. η υπηρεσία πρασίνου, είναι υποστελεχωμένες με την αιτιολογία ότι λόγω μνημονίων δεν επιτρέπονται προσλήψεις.

Η αξιολόγηση, λοιπόν, της διαβούλευσης της παραπάνω μελέτης θα γίνει από μια επιστημονική επιτροπή φορέων με την οποία συναντηθήκαμε από κοντά με αφορμή την επίσκεψη της στο πάρκο για αυτοψία. Εκεί μας επιβεβαίωσαν αυτό που ισχυριζόμασταν εξ αρχής: **ότι είναι αναρμόδιοι να αξιολογήσουν όσα αναφέρονται στη μελέτη ανάπλασης.**

Ως τυπικοί τεχνοκράτες, διαχωρισμένοι από την κοινωνία, ήταν βιαστικοί να διεκπεραιώσουν την άνευ ουσίας εργασία που τους ανατέθηκε, αδιαφορώντας για τις κοινωνικές της συνέπειες.

Επιπλέον, αν και συμμετέχουν στη δημόσια διοίκηση ή εκπροσωπούν νομικά πρόσωπα δημοσίου δικαίου, φάνηκε να δυσανασχετούν με την παρουσία και την ενασχόλησή της κοινωνίας με ζητήματα που θεωρούν αποκλειστική αρμοδιότητά τους.

Στην αντιπαράθεση που ακολούθησε φάνηκε να μην έχουν μελετήσει επαρκώς αυτά για τα οποία κλήθηκαν να γνωμοδοτήσουν.

Και το κυριότερο: αν και παρουσιάζονται ως άριστοι γνώστες της θεωρίας, φάνηκε να αγνοούν ακόμη και ζητήματα που άπτονται στον τομέα εξειδίκευσής τους.

Παρ'όλα αυτά, ήταν πρόθυμοι να συνυπογράψουν τα σχέδια για το Πάρκο και να προσφέρουν με αυτό τον τρόπο την εκδούλευση τους στον Δήμο.

Τα τοπικά μέσα επέκριναν τις φυλές του πάρκου επειδή απείχαν από την παραπάνω διαδικασία. Η συμμετοχή τους ωστόσο σε μια συζήτηση που δεν διεξάγεται επί ίσοις όροις και δεν υπάρχει δυνατότητα συναπόφασης τίποτε ουσιαστικό δεν θα προσέφερε, πέρα από την ευκαιρία στον δήμο να παρουσιάζει εντέλει το έργο ως προϊόν διαλόγου και συναίνεσης.

Αυτό που δυσκολεύονται να συλλάβουν όσοι έχουν εμμονή με την πλειοψηφία – που ούτε καν πλειοψηφία δεν είναι πέρα από κάτι περιπτώσεις απολυταρχικών καθεστώτων – είναι ότι οι φυλές δεν μπορούν να αντιπροσωπεύσουν και να συζητούν ερήμην όλων των υπόλοιπων ενδιαφερόμενων ακόμη και των μικρών μειοψηφιών. Αντίθετα, η άποψη του δήμου για την ίση μεταχείριση της μειοψηφίας αποσαφηνίστηκε, με άλλη αφορμή, όταν υποσχέθηκε ότι με “συμμετοχικό” τρόπο θα χαράξει ειδικές διαδρομές για ΑμεΑ στην πόλη.

Τέλος, για να επανέλθω, οι φυλές κατηγορήθηκαν από τον εγχώριο τύπο ότι παραμένουν ανυποχώρητες στις θέσεις τους παρά τις διαβεβαιώσεις του δήμου ότι δεν θα εφαρμοστούν τα κακώς κείμενα των μελετών.

Ωστόσο, οι επικριτές παραβλέπουν ότι στις μελέτες, που παρεμπιπτόντως συντάχθηκαν από τις υπηρεσίες του δήμου, κατά παραγγελία του, δεν υπάρχουν απλά κάποια προβληματικά σημεία αλλά είναι σαθρή η ίδια η αιτιολόγηση και φιλοσοφία τους.

Επιπλέον, ο δήμος δεν προχωράει στην τροποποίηση της μελέτης του έργου ώστε να περιλάβει έστω αυτά που προφορικά υπόσχεται, γιατί απλά δε μπορεί: η χρηματοδότηση για το έργο έχει εξασφαλιστεί μέσω ΕΣΠΑ και ως εκ τούτου η εγκεκριμένη μελέτη είναι δεσμευτική και δεν επιδέχεται πολλές αλλαγές. Ωστόσο οι συμβάσεις ανάληψης του έργου αποτελούν και νομικά έγγραφα με αποτέλεσμα ο εργολάβος που θα κληθεί να τις υλοποιήσει αν παρεκκλίνει από αυτά που περιγράφονται, ώστε να συμφωνούν με αυτά που υπόσχεται ο δήμος, μπορεί να έχει ποινικές κυρώσεις.

Οι φυλές του πάρκου, ενάντια σε αυτά τα σχέδια, αποφάσισαν ότι

πρέπει να υπάρχει συνεχής παρουσία στο πάρκο ώστε να μην ερημώσει μιας και έληξε η μίσθωση του καφενείου και δεν ανανεώθηκε λόγω της επικείμενης ανάπλασης. Έτσι, στις εβδομαδιαίες συνελεύσεις που γίνονται εδώ και 4 μήνες έχουν σχεδιαστεί και υλοποιηθεί διάφορων ειδών δράσεις όπως: αυτόνομες λαϊκές του ΟΣΗ^[10], επαναλειτουργία του καφενείου, γνωριμία με τα δέντρα του πάρκου, ενημέρωση από αντίστοιχους αγώνες υπεράσπισης ελεύθερων χώρων στην Ελλάδα, παιχνίδια για παιδιά, καραγκιόζης για μικρούς και μεγάλους κα.

Επιπλέον, έγιναν παρεμβάσεις – διαμαρτυρίες στο δημοτικό συμβούλιο, διοργάνωση ενημερωτικής ημερίδας με εισηγήσεις της επιστημονικής και της νομικής ομάδας των Φυλών καθώς και ανθρώπων που παρεμβαίνουν δημόσια για τα ζητήματα της πόλης όπως η Λιάνα Σταρίδα, ο Γιάννης Ζαϊμάκης και ο Γιώργος Νικολακάκης^[11]. Επιπλέον έγινε μια μαζικότερη πορεία^[12] στο κέντρο της πόλης που κατέληξε σε γιορτή αντίστασης στο πάρκο με ζωντανή μουσική και συλλογική κουζίνα. Επίσης πραγματοποιήθηκε μια πολύ επιτυχημένη συναυλία^[13] την οποία στήριξαν με την παρουσία τους οι σημαντικότεροι εκπρόσωποι της τοπικής μουσικής σκηνής.

Τέλος, από την συνέλευση των Φυλών δημιουργήθηκαν κάποιες επιμέρους ομάδες που ανέλαβαν αυτόνομη δράση όπως η ομάδα υπεράσπισης και η ομάδα καταγραφής του αστικού πρασίνου καθώς και το συμμετοχικό εργαστήριο για το δημόσιο χώρο^[14] το οποίο έχει διοργανώσει δυο ενημερωτικές ημερίδες για τα εργαστήρια συμμετοχικού σχεδιασμού που ετοιμάζει στο πάρκο τον Μάιο.

Θα κλείσω, λίγο αιρετικά, με το πιο δημοφιλές (και ίσως το μόνο) επιχείρημα υπέρ της ανάπλασης που είναι ότι είναι κρίμα να χαθεί η χρηματοδότηση που έχει εξασφαλιστεί. Σε αυτό δεν έχω να αντιτάξω πολλά, πέρα από το ότι δεν υπάρχει αντίστοιχη έγνοια για τα δέντρα που θα χαθούν και αν αυτό δεν αρκεί για να σας πείσω θα συμπληρώσω ότι και ο Μίδας ό,τι έπιασε το έκανε χρυσό αλλά και άψυχο επίσης.

Σημειώσεις:

- [1] Το πράσινο στο Ηράκλειο από τα τέλη του 19ου αιώνα μέχρι σήμερα
- [2] Εν οίκω
- [3] Ηράκλειο: Το πάρκο Γεωργιάδη στα δέκα καλύτερα ελληνικά πάρκα
- [4] Το πάρκο σαν δημόσια αυλή
- [5] Ο Δήμος Ηρακλείου απαντά για τα κομμένα δέντρα στο κέντρο
- [6] Ηράκλειο: Υπηρεσίας Πρασίνου | Να γιατί κόπηκαν τα δέντρα στην οδό Ίδης
- [7] «θύματα» του...μπετόν και των τραπεζοκαθισμάτων Αζίλακες στην πλατεία Κορνάρου
- [8] «Τσεκούρι» στα δέντρα της Δικαιοσύνης – Μισόλογα για την Ίδης
- [9] Απαντήσεις στα Ερωτήματα των Φυλών του Πάρκου σχετικά με το προτεινόμενο έργο στο Πάρκο Γεωργιάδη
- [10] Ολοκληρωμένος Συνεταιρισμός Ηρακλείου
- [11] Ενημερωτική εκδήλωση για το Πάρκο Γεωργιάδη
- [12] Πορεία για το Πάρκο Γεωργιάδη
- [13] Συναυλία υπεράσπισης του Πάρκου Γεωργιάδη
- [14] Συμμετοχικό εργαστήριο για το δημόσιο χώρο

**συμμετοχικός
σχεδιασμός**
ως εργαλείο για τη διαμόρφωση των δημόσιων χώρων

ΜΕ ΑΦΟΡΝΑ
ΤΟ ΑΝΑΠΤΥΞΙΑΚΟ ΣΧΕΔΙΟ
ΤΟΥ ΠΑΡΚΟΥ ΓΕΩΡΓΙΑΔΗ

**παρασκευή 16.02
ώρα 6:30μ.μ.**

αποτελείται
τι είναι
ο συμμετοχικός σχεδιασμός
πως πραγματοποιείται,
πως τα πλεονεκτήματά του
και παραδείγματα
αρθροβόλο υλικό
Citizen Jane:
Battle for the city

στο εργαστήριο
openscape
ΜΑΛΙΚΟΥΤΗ 22
(πίσω στο κεντρικό κτίριο του Γραφείου)

**ΕΝΗΜΕΡΩΤΙΚΗ
ΕΚΔΗΛΩΣΗ
ΓΙΑ ΤΟ
ΠΑΡΚΟ ΓΕΩΡΓΙΑΔΗ**

**ΔΕΥΤΕΡΑ 5 ΦΕΒΡ '18
19:00, ΑΙΘΟΥΣΑ ΑΝΔΡΟΓΕΩ**

ομιλήτες:

Λίνα Σπαρίδα
εργαστήριες
Η παρήγορα του
"πρασίνου" στην πόλη του
Ηρακλείου από τα τέλη
του 19ου αι. μέχρι σήμερα

Γιώργος Νικολακόπουλος
Διευθυντής προγραμματισμού & ανάπτυξης υποδομών
Κήποι & πάρκα
Πρακτικές του δημόσιου χώρου της νεωτερικότητας
- παραδείγματα της πόλης μας

Γιάννης Ζαϊμάκης
Αναπληρωτής πρόεδρος του Συλλόγου για τον Πολιτισμό και τον Περιβάλλοντα
Το δικαίωμα στην πόλη και τα κανόνες της συλλογικής υπήκοας

Νίκος Νισσοφοράκης
αρχιτέκτονας τοπίου
Σχόλια πάνω στη μελέτη εφαρμογής του Π.Γεωργιάδη
η νομική ομάδα των Φυλιών κ.α.